

POBLE

REVISTA D'INFORMACIO LOCAL

SARRIA-PONT MAJOR

OCTUBRE 1981

**LA MUNTANYA:
UN ESPORT
CONSOLIDAT A SARRIÀ.**

A més d'Auto-Escola, els ofereix

TALLER DE REPARACIÓ

per a tota classe d'Automòbils

Major, 11 - Tel. 21 52 12
Ctra. Sarria de Dalt, s/n. - Tel. 20 56 97

SARRIA DE TER

Comercial PUJOL FOTOCÒPIES

***PRODUCTES de NETEJA**

***PINTURES MARINES**

i per a **DECORACIÓ**

***ESPECIALITAT en**

PINTURES ANTIÒXID

tel. 21.56.12

Germans Ensesa n 7

SARRIA DE TER

editorial

L'EXCURSIONISME ENTRE NOSALTRES

Aquest mes portem a la nostra edició una activitat del nostre poble, "La muntanya", que si bé no és gaire coneguda, té ja sis anys d'existència, una actualitat vivent i moltes il·lusions i projectes per endavant i que avui està prou consolidada entre una colla de joves del nostre poble.

És una activitat callada i constant; la premsa quotidiana, a les seves pàgines d'esport, no els hi dona mai aquella importància que es mereix l'assolir un cota important. Només se'n fa ressó i omple grans espais quan ha passat un accident. Llavors tot són mesures a prendre. Inclús en tot això hi ha qui se'n aprofita per la seva publicitat.

El número de POBLE d'aquest mes, és muntanyenc per excel·lència donat que té inici la temporada i vol presentar-vos aquest Grup del nostre poble, el que dins la U.E.S. està desenvolupant la seva tasca excursionista. De tots és ben sabut que l'excursionisme és l'esport de l'observació, del coneixement de la terra i de la superació moral de les persones per elles mateixes, i a més hi té cabuda tothom, petits, grans, persones que es prenen aquest esport com una dedicació intel·lectual, d'estudi de la natura o del nostre passat. L'excursionisme ha estat a Catalunya l'esport inspirador de poetes que amb el desig de conèixer-la a fons, ens l'han fet veure a través de la poesia o de la narració, com són: Jacint Verdaguer, Joan Maragall, Carles Bosch de Trinxeria o Mn. Jaume Oliveras.

Amb això hem volgut donar una breu síntesi de l'esperit que anima l'excursionisme i la seva finalitat, el que considerem del tot lògic que sigui un dels esports més arrelats a la nostra terra.

DIRECCIÓ

Consell d'Edició

REDACCIÓ

Narcís Casassa

Fidel Rincón

Narcís Baix

Josep Cros

Quim Rodríguez

Nicolau Pichardo

Josep Bou

Assumpció Vila

Joan Pallas

Josep Brugada

Raimunda Coll

Mates Martí

EDITEN

Unió Esportiva Sarrià

A.V. Pla de l'Horta

A.V. Sarrià de Dalt

A.V. Sarrià de Ter

A.V. Pont Major

Consell Municipal de Sarrià

COORDINACIÓ

Guillem Ramos i Cata

IMPRESSIÓ

Impremta Pagès

Tipografia-Offset

Tel. 42 01 07 - Anglès

Diposit Legal: G. n.º 2-1980

La Revista POBLE en téix a totes les Entitats, tant socials com comercials, llur col·laboració. No es fa responsable de les opinions dels seus col·laboradors.

Informe

UN XIC DE MEMÒRIA

Si en l'Editorial d'aquesta revista féiem un comentari sobre la petita història del Grup de Muntanya de Sarrià de Dalt, creiem convenient no estendre'ns massa en aquest aspecte; tampoc treurem gaires dades o anècdotes, sinó en línies generals resumiren el què ha estat per a nosaltres dur a terme aquesta tasca i també comentar un que altre punt que reconeixem important.

Avui podem dir que la muntanya és un esport ja consolidat a Sarrià de Dalt, però abans d'això també hem de dir que hem tingut alts i baixos, però la cosa sempre s'ha anat arreglant i amb el pas del temps hem refermat més aquesta afició.

A la formació d'aquest Grup, a finals de l'any 1974, seguí el que podríem dir-ne període d'iniciació a la muntanya per alguns; altres, ja més veterans, contribuïren d'una manera notable a què la gent s'anés endinsant més en aquest esport. Les sortides que es feien eren quasi totes per les nostres comarques, i el grup, en principi bastant nombrós, era d'una mitjana d'edat que no deuria passar dels 13 ó 14 anys. Ben segur que fou la novetat la que va produir que en el seu principi aquest Grup estés integrat per un gran nombre de components, però a mesura que anava passant el temps el veiérem reduir cada vegada més. És del tot lògic. Aquells joves varen trobar el que més els convenia, però els que es quedaren són aquests que avui dia estan plenament convençuts de què és el que volen.

Ja també des de l'inici del Grup, un treball se'ns va fer necessari, l'arranjament i restauració del nostre local, "EL PORXO", que fou inaugurat el juny de 1975 i del que avui n'estem més que orgullosos i en el que hi hem trobat un lloc ideal per a reunir-nos, el que fa que el sentim com si estiguéssim a casa nostra.

En el temps de la formació d'aquest Grup formàvem part de l'A.D.C. Sarrià de Dalt del que encara que amb pocs recursos vàrem trobar en ell les persones que ens anaren animant, al mateix temps que es preocupaven i participaven plenament en la marxa de la secció.

Deixant a part la creació del Grup i els seus inicis, quan la cosa ja està més formada el segon pas que cal donar és la promoció de les persones envers la muntanya. Volen anar més lluny i fer cada vegada més quelcom per continuar, i el cert és que no han mancat ganades, encara que molts de nosaltres, barbamecs, anem superant poc a poc aquesta responsabilitat que ens hem proposat.

Només voldríem exposar un exemple, des de les sortides a la Garrotxa fins a les excursions als Alps, ha passat molt temps i s'ha hagut de respondre,

mentalitzar-nos i entrenar-nos a fi de dur a terme allò que ens havíem proposat, i que des de l'inici del Grup ho veiérem molt llunyà, però mercès a l'afició i a l'ajut d'algunes persones hem pogut complir-ho.

Amb tot això hem de dir que des de la creació del Grup unes de les persones que més han contribuït a consolidar-nos i a poder fer quelcom més del que aspiràvem ha estat el matrimoni Joan Sunyer i Joana Rosdevall, muntanyencs del tot convençuts i que s'han guanyat l'apreci de tots.

Un altre punt que cal matitzar fou la fusió de l'A.D.C. amb el Montserrat i la formació de la U.E.S., el que va ésser un canvi gros, no pel que fa a la nostra activitat sinó en un aspecte més exterior, i és ben cert que a la U.E.S. no hem trobat aquell enteniment, caliu i grau d'acceptació que tinguérem quan érem a l'A.D.C. Podem dir que amb aquesta fusió hi hem sortit perdent, i al dir això no volem expressar un rebuig a la fusió, al contrari, que ens sembla un forma del tot vàlida per fer de Sarrià un poble més unit.

En aquest moment nosaltres, els muntanyencs, ens hem proposat seguir endavant. Volem arribar més lluny, més amunt, més difícil. Però també cal pensar en els que volen arribar-hi, de fer-los-hi en tot el possible el camí més planer. El Grup Infantil de Muntanya actualment es troba en un període de començament, és el nostre propòsit fer que aquests infants continuïn amb nosaltres perquè ells seran els muntanyencs de Sarrià de Dalt del demà.

I això, més que una breu història o memòria, és el reflexe d'uns punts que hem cregut convenient matitzar. També és per a molts de nosaltres un record d'aquells primers dies que recordarem segurament amb el somriure als llavis, i serà un moment de rumiar i fer més ferm aquest propòsit de seguir endavant.

ALPS 81 - MATTERHORN 4.478 MTS.

Estem a la primera quinzena del mes d'agost, dies que per a molts són vacances, temps per a reposar del treball quotidià o bé per emprendre una tasca que ja teníem planejada. Si en el tercer número d'aquesta revista ens disposarem a escriure un intent envers aquesta muntanya gegantina dels Alps Suïssos que és el Matterhorn, al final del text fèiem entreveure que l'ascensió a aquest pic quedaria dintre nostre com un projecte més per a aconseguir.

Bé, doncs, en arribar aquelles vacances a què abans ens referíem, també arribà el moment de dur a terme aquest projecte, més que un projecte una il·lusió, puix que pel que coneix un xic la muntanya, el Matterhorn suposa per a ell un repte, quan l'observa i el veu que s'enfila quasi vertical en un lloc on la muntanya senyoreja com una piràmide totalment aïllada.

Creiem que hom l'haurà pogut observar en fotografies, doncs el Matterhorn és un símbol de Suïssa, allò mateix que pels catalans és la Costa Brava o el Pirineu. És millor que trenquem aquest pròleg i anem a comentar-vos l'ascensió d'aquesta muntanya, les vivències d'aquells moments que de ben segur per a nosaltres seran difícils d'oblidar.

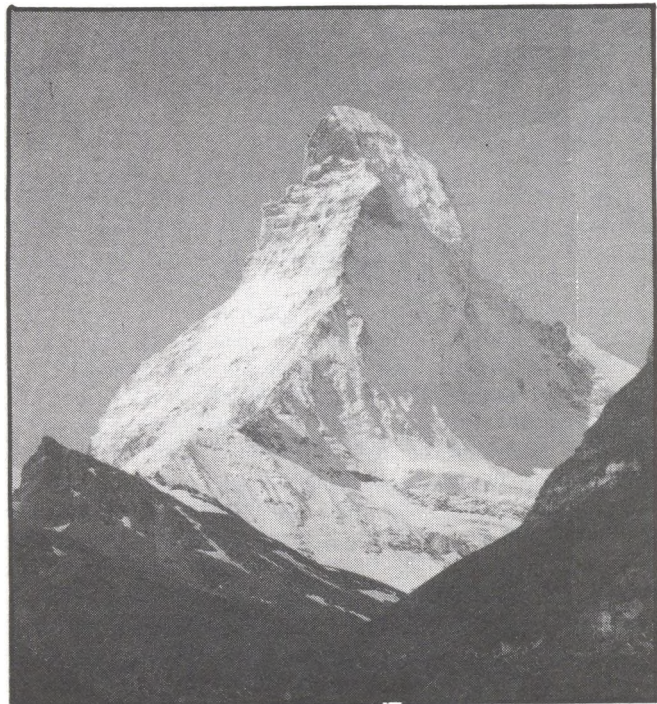
El dia 10 d'agost arribem a Zermatt, poble sumament típic i muntanyenc, el que serà el nostre punt de partida. El temps no pot ésser pitjor, i aquí sí que té raó aquell refrany català que diu "ploure sobre mullat", amb molta recança per nosaltres, perquè a partir de la cota 2.800 metres està nevant intensament. Són els moments d'agafar-se la cosa amb filosofia i broma a fi de fer les estones més curtes dins la tenda.

El dia següent continua ploquant i la veritat és que un xic neguitosos veiem com es van minvant les nostres possibilitats de pujar. La predicció meteorològica no anuncia cap canvi. El nostre comentari és el de: si ho fan com a Espanya segur que farà bo, —i tal dit tal fet, el dia 12 apareix sense cap núvol i podem veure per primera vegada el nostre objectiu, que encara que lluminós i superb com sempre s'hi ha posat una gran capa de neu, fruit d'aquests darrers dies de mal temps.

Ha arribat el moment de fer els preparatius, ordenar el material, els abrigoalls i el menjar, per tal de dirigir-nos al refugi de Hornli-Hutte, punt de partida d'aquesta ascensió. En arribar al refugi, lloc on haurem de dormir per a l'endemà, abans de l'alba, sortir; observem que som molts els catalans, de Barcelona, Pont de Suert, l'Aninyó, Olesa, Súria, i nosaltres. Ben cert que els catalans som majoria en aquest lloc.

Fem un sopar no gens agradable a base de peix (llaunes de sardina) i tot seguit a dormir. Ens cal estar descansats, doncs ens cridaran a les quatre de la matinada i hem de reposar el màxim possible.

Un cop de mà a la porta i una veu en alemany que no sabem el què diu, però està ben clar que ha arribat l'hora, és el moment de guarnir-se, beure un xic d'aigua i cap amunt. A uns metres del refugi ja ens encordem; nosaltres som quatre i farem dues cordades de dos.

És encara plena nit, però un clar de lluna deixa entreveure en mig de la focor el pic i la seva arista d'Hornli, lloc pel que durem a terme l'ascensió. En aquests moments hem de procurar no perdre el camí, doncs començar malament pot suposar perdre un temps preciós. I és així com amb els ulls fixos a la llumeta que deixa anar la nostra llanterna frontal, anem pujant, tot saltant, flanquejant i grim pant uns grans blocs de pedra que en aquesta primera part està bastant descomposta; més amunt la roca agafa una altra característica, més compacte i de granit, el que ens permet que ens podem afermar més a la roca i amb més confiança.

En un girar la vista observem el color rogent dels primers raigs de sol retallats per la silueta d'unes muntanyes llunyanes. Dintre unes estones ja haurem de prescindir de les llanternes. Ara, en veure-ho tot d'un altre color, és tot diferent, inclús canvia de color el nostre estat d'ànim; els nostres membres ja s'han habituat al terreny i ens sembla que la timba no és tan pronunciada.

El dia té tots els presagis de què sera bó i tot seguint l'itinerari comencem a veure molt amunt el refugi de Solvay; uns moments més de forta pujada i ens situem a la terrassa del refugi Solvay, a 4.003 metres d'alçada. Aquest estatge està construït totalment de fusta, és petitó i està instal·lat allà només per casos d'emergència, un aparell de ràdio en el seu interior ha servit més d'una vegada per a demanar la presència dels helicòpters, que pels accidentats suposa l'auxili que els hi ve del cel. A la petita terrassa de Solvay aprofitem per beure i menjar una caixalada. Aquí les dues cordades de Sarrià ja anem desaparellades; a l'altra cordada encara li manca un xic per arribar al refugi, però abans de què nosaltres tornem a emprendre la marxa observem que els nostres companys ja venen, seguits d'altra gent.

Podem dir que Solvay està a meitat de camí, però el tros que ens falta es comença a fer més lent, ens hem hagut de calçar els grampons, doncs la via està del tot relliscosa degut a la neu caiguda els darrers dies i després la timba agafa unes proporcions més considerables i és necessari pensar-s'hi un xic i buscar el lloc indicat on posar els peus a fi de no relliscar. Val més no pensar-hi! L'ascensió continua per l'aresta fins arribar a una inclinada pala de neu; la neu està en males condicions, doncs sota d'ella una capa de glaç fa molt insegura la pujada, però per sort unes estaquetes instal·lades a fi de poder-s'hi assegurar ens donen més tranquil·litat; però amb tot i això la marxa és lenta. Després de la pala, l'ascensió continua per una cresta de bon passar, però amb grampons no és la manera més ideal de fer-ho, treure'ls tampoc, puix que aquests passos de roca estan alternats amb llocs que hi ha glaç, aquí la cresta queda penjada vers la cara nord del Matterhorn i la timba és molt considerable. Aproximadament uns 1.200 metres. En aquests moments el fred comença a fer-se sentir i el vent encara més, no sabem a la temperatura que estem; al nostre cap només una idea, continuar pujant, doncs suposem que el cim ja és a prop. Ara la pujada cada vegada és més forta; unes cordes fixes gruixudes i fortes ens ajudaran a remontar uns passos difícils i verticals, sempre d'esquenes a la gran timba.

Tot pujant per les cordes comencem a notar el cansament, els braços comencen a perdre força, però sabem que d'ací uns pocs instants haurem arribat. La darrera part de l'ascensió es fa per una pala de neu molt inclinada i amb les males condicions del terreny ens veiem insegurs; ademés aquest últim tros de pujada és del tot fatigós. De sobte sorgirà aquell crit d'alegria: Ja hi som! És un moment que no té explicació. La satisfacció és gran. La veritat és que l'hem suada. Són dos quarts d'una del migdia i des de dalt el panorama és més que bonic. Donar una volta amb la vista, quanta cosa que es veu, fins i tot les muntanyes es perden en l'horitzó. Podem observar les muntanyes veïnes, el Mont Rosa, la Dent Blanche, el Vheishorn, el Zinal i a la llunyania la testa nevada del colossal Mont-Blanc.

Ara és el moment de la tornada. Si l'ascensió és llarga, la baixada encara ho serà més, és més difícil d'avallar per les roques que pujar-hi. Quan ens trobem baixant per les cordes fixes trobem als nostres companys que pugen, nosaltres satisfets, ells també, ells hi resta poc per assolir el cim.

Tot baixant, amb la calor del dia, la neu s'ha tornat menys consistent, el que ens obliga a extremar més les mesures de seguretat. Junt a nosaltres una cordada de tres alemanys, gent ja entrada en edat, comparteix amb nosaltres els mitjans d'assegurança i nosaltres compartim la seva corda que al ésser més llarga ens permet fer els ràpells de més durada. Altra vegada tornem a arribar a Solvay, amb tot i això el temps ens ha passat de pressa i sembla que el dia vol deixar d'ésser-ho, són moments d'anar de pressa i evitar en tot el possible perdre temps. Deixem als alemanys enrera, la nostra idea es arribar a baix encara de dia. Aleshores observem que la vall s'ha omplert de boira i que poc a poc va pujant cap al cim. No ens adonem i la boira ens envolta per tots costats. La visibilitat no és més que d'uns tres metres; no veiem el camí i en prou feines l'un a l'altre —Què farem? Continuem baixant. Al cap d'una estona un comentari: Em penso que no és per aquí, girem. I així, tot donant voltes cap un costat i l'altre, pujant i baixant.

No cal pensar-hi gaire per admetre que ens hem perdut. Tenim la nit a sobre i optem per escollir un lloc per fer-hi el vivac. Trobem una pedra que fa escaló, ja ens hi hem acomodat i mentalitzats del tot disposats a passar "la nit del lloro". Asseguts a la pedra i abrigats amb tot el que portem no és la manera més falaguera de passar la nit, després d'un dia llarg i fatigós. La fred és cada vegada més forta; és fàcil de notar-ho perquè ens piquen les dents. De sobte el vent esbargeix la boira i el panorama que podem observar a la llum de la lluna és fantàstic. Menys mal que la boira només ha estat això i no ha continuat amb mal temps, perquè a 3.600 metres d'alçada a què ens trobem, no sabem quines haurien estat les conseqüències.

Passem les hores com podem, a estones parlant, d'altres mig endormiscats; per últim a les quatre de la matinada és l'hora de cridar la gent del refugi, cal estar alerta i seguir l'itinerari que segueixen les llums que pugen. Un crit: Ja els he vist, ja pugen! Deixem l'emplaçament del vivac i anem a retrobar altra vegada la via, ara només ens restara continuar baixant, són els últims ràpells i tenim el refugi ben a prop.

En arribar al refugi, quina va ésser la nostra sorpresa, moments després arriben els alemanys. El seu primer comentari va ésser molt senzill: Vivac?. Sí. Ells també s'havien perdut dins la boira i feren el mateix que nosaltres. Aquesta ha estat l'ascensió de la cordada composta per Josep Cros i Josep Aymerich, ara comentarem les impressions de la cordada formada per Josep Regincós i Joaquim Carreras.

Si ho recordeu comentàvem abans que en iniciar el descens per les cordes fixes, els companys ens trobarem, i que des d'aquell punt els hi restava poc per arribar al cim. Arribaren a les tres de la tarda. En un moment de l'ascensió es va ajuntar amb ells un mejicà alt i fort anomenat "Tito" i els tres compartiren aquells moments.

Una cordada integrada per tres persones és quelcom més lenta que amb dues i això i el retràs que portaven va augmentar les dificultats, principalment per la manca de llum i les condicions que va agafant la neu que al baixar la temperatura s'està endurint progressivament. Un altre incident que pot semblar insignificant però que en aquestes condicions té una vital importància fou la pèrdua d'una llanterna i la manca de potència de l'altra. Tot això els obligà a romandre la nit en el refugi de Solvay. I podem assegurar que ells no passaren "la nit del lloro" com nosaltres en el vivac.

A les set del matí els despertà la llum del dia i en aquest moment prosseguiren la davallada fins a Hornli-Hutte. A les onze del matí ens vàrem trobar en el refugi. La satisfacció i el cansament es feien palesos amb la mateixa força, és el moment de beure i treure el ventre de pena.

Per a nosaltres això és més que unes vacances i una gran satisfacció, no podem dir personal, doncs en aquells moments ens venen a la memòria aquells amics que ens havien iniciat a la muntanya, els que per diversos motius no ens poderen acompanyar i també aquells que diumenge rera diumenge i sempre que sortim de casa i anem a disfrutar de la muntanya pateixen per nosaltres, els nostres pares.

Abans de cloure aquest comentari ens agradaria poder donar les gràcies al nostre club (U.E.S.) però no podem, ja que la seva col·laboració no s'ha notat en cap moment en aquesta tasca. ni tan sols han tingut la delicadesa de preguntar: Com us ha anat?

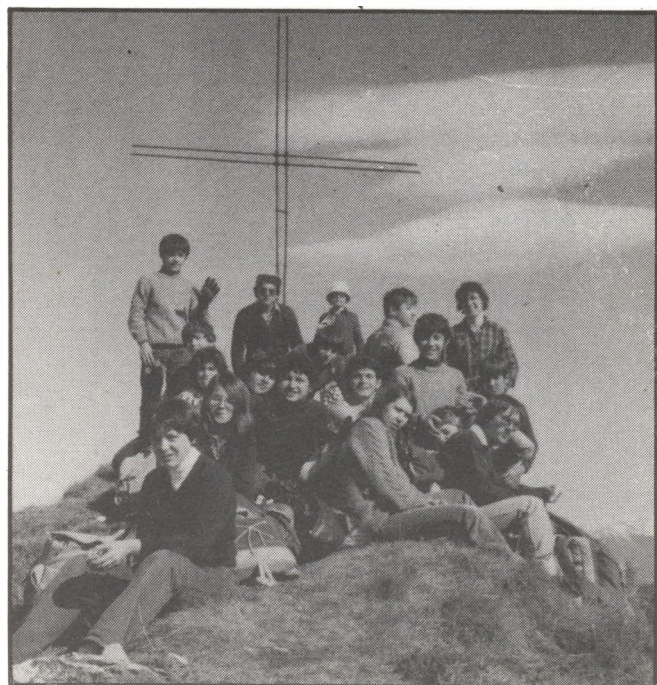
LA MUNTANYA A SARRIÀ DE DALT

Els lectors de POBLE hauran pogut observar que periòdicament els muntanyencs de Sarrià de Dalt publiquem quelcom a aquesta revista. Avui i mercès a què se'ns ha donat més espai, volem assabentar-vos més a fons del què és el muntanyisme a Sarrià, la seva petita història, doncs ja tenim sis anys d'existència durant els que hem anat agafant una certa experiència i un recull d'anècdotes, algunes amb molta gràcia, altres amb no tanta.

Per introduir-vos en aquest món creiem que ens hem de remuntar a l'esperit de la muntanya, més ben dit, conèixer l'excursionisme i el perquè d'aquest moviment que a Catalunya ha tingut tanta importància. Amb més de cent anys de vida, l'excursionisme català ha estat sempre el capdavanter a l'estat espanyol. Ja sigui perquè el català és una persona molt arrelada a la terra i ha tingut sempre un interès especial per a conèixer-la detalladament, o perquè en temps de privació de llibertat, pels catalans ha estat una manera més de manifestar l'amor a la terra, a les tradicions al folklore i un rebuig total a l'opressió. Així podem dir que l'excursionisme és l'esport de la llibertat, que sense regles de joc ni fronteres hom pot gaudir de la natura i dels espais lliures amb la tranquil·litat que a la plana i als grans nuclis urbans resulta impossible de trobar.

FER-SE EXCURSIONISTA

Normalment és una afició que té els seus inicis a la infantesa. Molts de nosaltres hem sortit en grups d'escoltisme o d'una activitat molt semblant i és allà on recorrent les nostres comarques més properes (Guillerries, la Garrotxa) l'infant aprèn a conèixer i estimar la natura; sap el nom de les muntanyes, dels pobles i sempre pregunta als més grans: quina és aquella muntanya llunyana? Quin dia hi anirem? I així, amb el pas del temps, en alguns d'ells aquest interès creix, fins que arriba el moment en què per a ell

l'excursió amb els demés companys, i els campaments, representen quelcom més que una manera d'omplir un dia festiu o unes vacances.

Per a altres és una cosa més diferent, que pot venir de la pròpia intuïció o bé més senzill, tan sols sentir-ne parlar ja obriran els ulls cap a la muntanya; ara només caldrà trobar aquelles persones que li donin un cop de mà per entrar en aquest món apassionant que és l'excursionisme: esport, cultura i diversió.

El temps passa i aquests infants s'han anat fent grans, les típiques sortides per les nostres comarques ja s'els hi fan monòtones i sovint surt aquell comentari: Ja hi hem estat!, volent expressar que no es conformen només amb allò i els és imprescindible cercar altres espais, muntanyes més altes, més llunyanes. I així també arriba el moment per a la gent gran que els ha anat acompanyant, ensenyant-los, corregint-los quan feien una malifeta, de donar-lo-hi allò que demanen. Ben segur que són molt menys els que han quedat en comparació amb aquelles sortides de grups d'escoltes o de minyons de muntanya, els demés han triat un altre camí o potser la muntanya no els atrau tant com a aquests que impacients volen pujar més enlaire, més lluny, i agafaran un llibre o una revista de muntanya i allà hi descobriran un lloc més per anar.

Possiblement aquí ja tenim l'excursionista fet, aquell que ja no canviarà de parer, que ha triat i viscut el que més li agrada; li mancarà tècnica, experiència i fins i tot restarà algun temps confós amb el dubte de continuar o deixar-ho, fins que de sobte un dia els companys li faran el comentari "diumenge sortim" i s'hi tornarà a agafar com si res hagués passat.

Ara només caldrà continuar, pujar més amunt, superar més dificultats i entrarà per la porta gran en el món de l'alta muntanya, en el paradís de la neu, el gel la roca; aprendrà que per més cansat que estigui ell ha de continuar, i trobarà un encant especial al notar el buit sota els seus peus; sentirà quan la corda l'apreta al donar-li seguretat al pujar o bé haurà d'estirar a un altre company. També l'hi arribarà aquell moment que sentirà que el torb li talla la cara o que el sol l'està cremant, passarà privacions, romandrà la nit freda sota un sostre d'estrelles, i encara que cansat, tindrà un petit moment per pensar que a la muntanya hi ha trobat la verdadera felicitat.

DIVAGACIONS ENTORN A UNA MÀQUINA D'ESCRIURE

Tinc un full davant, posat a la màquina d'escriure, amb tota la mala intenció del món; és a dir, amb la intenció d'embrutar-lo tant com pugui, i es manté impassible, pobre! no sap el que li espera. Si ho sabés tocaria el dos en un tres i no res. M'agrada això de fer-me la graciosa quan escric!, és clar que no tothom ho troba graciós. Però qui ha dit que sigui obligació trobar-ho? A mí no m'interessa gens ni mica que tothom es posi d'acord en res. Seria tan terriblement avorrit que jo digués "A" i que em donessin la raó sense preguntar el perquè i sense voler esbrinar tots els ets i uts. Podria pensar que m'he tornat ximpleta o que de fet no m'han escoltat, el que tampoc seria estrany si parem atenció al que he dit més amunt, que tampoc és tant com perquè ja no ho recordis, no et sembla?

Centrem-nos, però no gaire, no sigui que ens agafi qualsevol mala cosa. El que vull dir és que si tothom estigués d'acord amb tot, ja no caldria escoltar els altres doncs ja sabríem que allò que anaven a dir és el mateix que nosaltres pensàvem amb tota la seguretat del món que tampoc és tanta, sinó poqueta, poqueta. I em preocupa això, si més no, encara hi pinto alguna cosa jo aquí, és clar que això només m'ho crec jo, i no sempre, la veritat. Quina veritat? La veritat no existeix, almenys a mí no m'he l'han presentat mai d'una manera oficial com cal: "aquí la veritat, aquí la Conxita". I tampoc m'interessa massa conèixer-la, doncs seria més o menys el que déiem abans, i dic déiem, perquè tu també pots dir el que vulguis, a mí no m'importa, sempre que no ho facis quan jo m'expresso lliurement, si és que això existeix, doncs avui dubto de tot: m'he fet gran.

I m'agrada!, si no dubtés de tot seria molt sàvia, i mo m'agrada ser sàvia, m'importa un xiulet ser sàvia! a més, si estigués segura de tot ja no seria jo sinó un monstre amb ulleres que pul.lula pel món dient a tothom què és el que ha de fer i el que no.

I no és que això ho facin els savis precisament, sinó els que tenen poca feina, o els que en tenen molta i com no saben que fer amb ella van a triar la del veí, o aquells que es pensen que poden arreglar-ho tot com si algú tingués aquesta facultat! Tot no s'arreglaria mai, i no et pensis que sóc pessimista, no, el que passa és que si tot estigués arreglat seria massa bonic, i aquí hem vingut a patir, i et ben juro que ens ho hem cregut això i que ens en fem uns tips de patir bestials, tot el dia patint, és el nostre destí...

Ara que això dels destins ja ho començo a veure una mica més clar, vull dir que ja m'he adonat que no tothom el té tan negre. Són coses que passen i va com va, el pitjor és que va malament, tant com pot i

cada vegada més. Però ja ho sabem que no pot anar bé, és impossible, no està computat ni previst. I és millor no preveure res, a qualsevol cantonada pots trobar la peça que et manca per lligar-ho perquè si no ja em diràs què fas amb la peça. A mí això de lligar m'importa molt, és clar que no sempre lligues el que vols, però ja ho deien les àvies: "fent i desfent aprén l'aprenent". Ara que això d'aprendre és massa cansat, és millor créixer sense necessitat d'aprendre res, però no perquè ja ho saps tots, no, sinó perquè no hi ha res per aprendre, és absurd aprendre, tot s'esborra, tot es perd.

A mí m'agrada perdre les coses! Estàs tan contenta quan les retrobes que gairebé val la pena deixar que en caigui alguna. És clar que és millor que no caigui de massa amunt, perquè es podria trencar, i quan retrobes una cosa perduda trencada, t'enfades molt, tant, que se la pot carregar el que menys culpa en té, i això darrer em recorda una cançó dels "Esquirols" però a lo millor no saps qui són, doncs mira, ja ho aprendràs i oblidaràs quan voldràs, doncs tampoc cal forçar les situacions, i no estaria bé que ara t'expliqués una cosa que potser no tens ganas d'aprendre. Sóc molt respectuosa amb aquells que tenen la paciència de llegir-me. Ara, que no ho soc tant amb aquells que després de llegir-me, sense que ningú els amenaci, em venen a dir que no els hi ha agradat. No és el meu problema, cadascú llegeix i escriu allò que vol, encara que no sempre; es més, potser gairebé mai, però aquesta ja és una altra història.

CONXITA PARRA

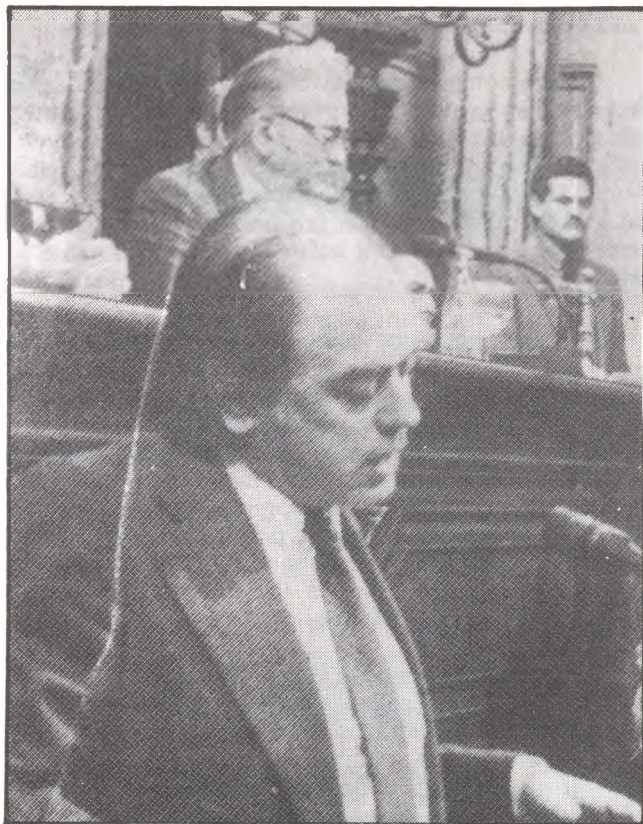
LES CRÒNIQUES QUASI POLÍTQUES

Ja els adobaria jo a aquests polítics de pa sucat amb oli d'aquest país. Una vara és el que convé en aquest país. Massa polítics! Massa xerrar! Molta lletra menuda i poc fer. Ja n'estem fins el monyo!

Comentaris d'aquest tipus són els que es senten normalment en boca de la gent dels nostres carrers. La gent més popular i més humil es queixa i ens queixem amb raó puix nosaltres som els qui més directament estem patint les conseqüències del desori polític que hi ha en el país; fins i tot arà ja es comença a pagar la disbauxa amb la mateixa mort.

A nivell de xerrada de carrer o de tertúlia de cafè la cosa està clara, claríssima; en aquest país no es governa, no es toca de peus a terra. I és que els grans estadistes de la política s'entesten per cada tema que Déu n'hi dó!. Ara, ja ho veieu, amics i sarriancs de tota la vida, hem d'entrar per la força de la pebrotera política a l'OTAN. Hi haurem d'entrar per la força política d'aquests quatre polítics de margenera que ens manen. En aquests moments ja no és ni tan solament allò que diuen els de La Trinca; allò de... "l'OTAN? anari anant" No, no senyors!... ara ja hi som de ple, ja ens han fotut ben bé de peus a la galleda. A mí, —i us ho dic confidencialment —no sé de què punyetes ens servirà l'ingrés a l'OTAN, no sé pas quins aventatges té tota aquesta collonada atlantista per la gent del camp, quins beneficis comporta això pels que cada dia us lleveu a les cinc del matí per anar a la fàbrica, o pels que aneu al taller o al despatx. De debó no sé perquè s'entossudeixen per aquestes bretolades.

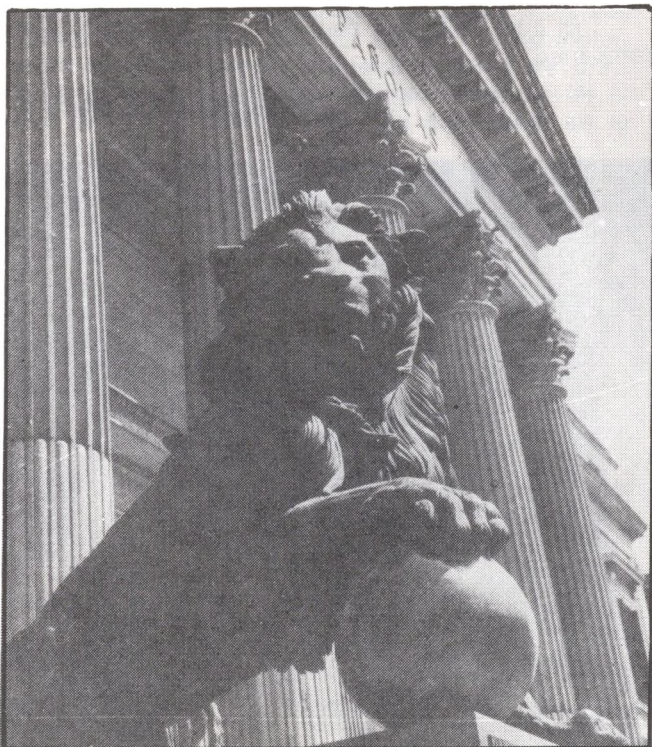
"Oh! Senyor mío, no sea usted ignorante! ¿Y el prestigio del país? ¿Que no lo ve que hay que ponerse a la altura de los países avanzados?"

A l'alçada? A l'alçada d'altres països? No sé pas de què ens servirà tanta alçària política i internacional si ací ens morim només pel sol fet d'haver begut oli. Vaja filigranes i martingales polítiques! A la gent del carrer no sé pas de què caratsus ens servirà tanta OTAN.

Què volen? Eliminar-nos a tots i esborrar-nos del mapa? Volen pulveritzar-nos amb aquestes collonades i fòtils nuclears? No cal home, no cal. Ja ens n'anirem bé pla tots a fer punyetes mitjançant altres mecanismes. Que no ho veuen que actualment ja ens van matant a pessics? Sí, sí, a pessics, que és com es diu popularment. No calen radiacions nuclears per anar-se'n de ple a l'altre barri. Ara ja, només bevent oli un hom se'n pot anar al carai. Sí, sí. Volen morir-se? beugin oli, beugin oli...

D'aquesta política n'hi ha ben bé: per a sucari-hi pa i aviat ni sucari-hi podrem, puix el pa és un bé d'aquests que en diuen de primera necessitat que últimament s'ha pujat considerablement. I ells, no vols "caldo", doncs tres tasses, que vinga l'OTAN i l'OTAN, i nosaltres a blincar l'esquena i a callar que amb la boca tancada no hi ha perill que hi entrin mosques. En aquest país s'ha de callar, declarar i pagar. Són tres infinitius que ens els han ficat al caparró sense adonar-nos-en. Alguns amb més sort també poden conjuguar el de treballar. O sigui que a pagar, declarar, callar i treballar. I prou! I a fotre's i refotre's. I ells... els senyors que tenen la paella pel mànec... "a debatar los grandes temas de estado". Res home, res!... el que fan és tocar la pera al personal i com més ben tocada millor!

En comptes d'assegurar-nos una bona sanitat, unes bones escoles, feina per tot "quisqui", ells que no, que tossuts... a l'OTAN, a l'OTAN...

I no serà perquè el país en general no tingui altres problemes més peremptoris per a solucionar i dels quals preocupar-se d'una manera efectiva i seriosa.

"Nada, hombre nada, aviones a reacción es lo que hace falta en el país". Com volem anar bé en aquest país amb avions a reacció, que no ho veuen que tenim uns trens que són pitjor que tortuges i no arriben mai a l'hora? Facint-los anar a reacció els trens, a veure si així arriben puntualment, o, tan se val, als polítics que remenen les cireres, facint-los anar a reacció a veure si així s'espabilen.

Ah! amics meus una cosa que també em cau com una patacada als darreres de la política d'aquest país, és que sempre et surten amb estirabots, com les llebres. Ara a aquests carallots de Madrís, se'ls ha donat per l'harmonització. Ara també els catalans haurem d'harmonitzar-nos. Ens han donat una tapa d'olives i un got de sifon autonòmics i venen i et diuen que no n'abusem que se'ns podria indigestar. Vaja, home!... Ja estàvem massa tranquils. No hi ha res a fer, diu el ministre que és tot ulleres: "Hay que armonizar los conciertos autonómicos".

Concerts autonòmics? Harmonitzar-nos? Collons!, Collons! Que no ho saben els senyors de Madrís, que als catalans no ens agraden les rebaixetes?.

Mirin! Mirin!... si ens van retallant el poc que tenim aviat veurem les vergonyes al mateix president de la Genialitat de Catalunya. Si home! sí, si la cosa segueix per aquests camins, aviat veurem en Pujol sortir pel balcó del Palau en calçotets i samarreta. I si no s'espabila fins la samarreta li fotaran. Si va votant així... ara la votem, ara no la votem, vindrà el dia que els de Madrís li fotaran hasta els calçotets i llavors romandrà ensenyat llurs mateixes vergonyes harmonitzades.

Ara que semblava que començàvem a vestir-nos una mica en qüestions autonòmiques, venen altra volta aquests carallots de Madrís, a dir-nos que la cosa està

que bull i que cal que "la región catalana", s'harmonitzi. A aquest pas tots acabarem sense plomes i fent el ti-tit.

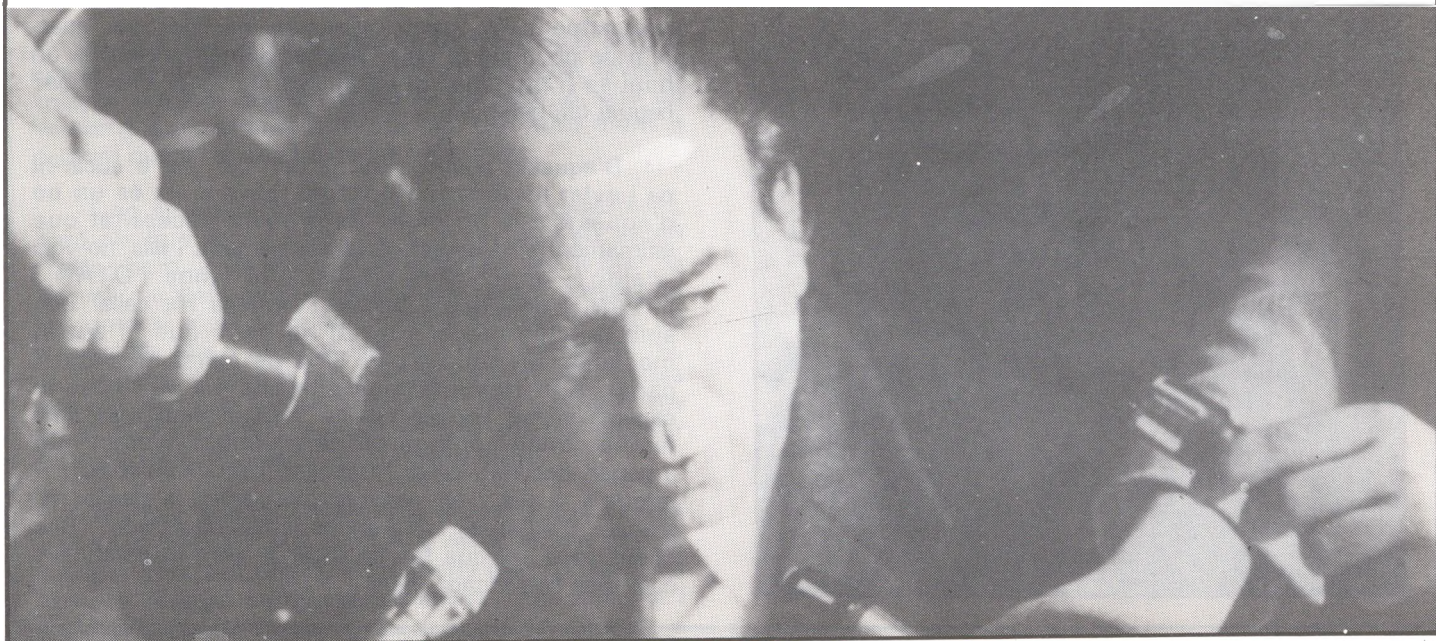
Els ja ho tenen tot planejat: —"Hay que dejar a los catalanes en calzoncillos", ells diuen "calsoncillos" perquè no saben dir clar i català "calçotets" —"Hay que sacarles hasta la "massarreta" a estos catalanes" —la samarreta política volen dir. "Nada, Nada, hay que sacarles todo, todo, hay que armonizar." En el joc polític com que sempre hi ha el discret i el diplomàtic, hi ha el que pregunta: ¿Así que a los catalanes hay que quitarles todo, absolutamente todo?

—"¿Qué sí! ¡coño!, que sí— li diu l'altre. ¿Hasta la barretina les váis a quitar?— Eso ya lo veremos, depende si el Jordi se porta bien o no.

I ja ho veieu, sarriancs de tota la vida, com està el pati. Ens fotaran fins i tot la samarreta, si com a mínim al Jordiet li deixessin la barretina podríem anar fent de Folkloric com fins ara, potser ni això podrem fer aviat.

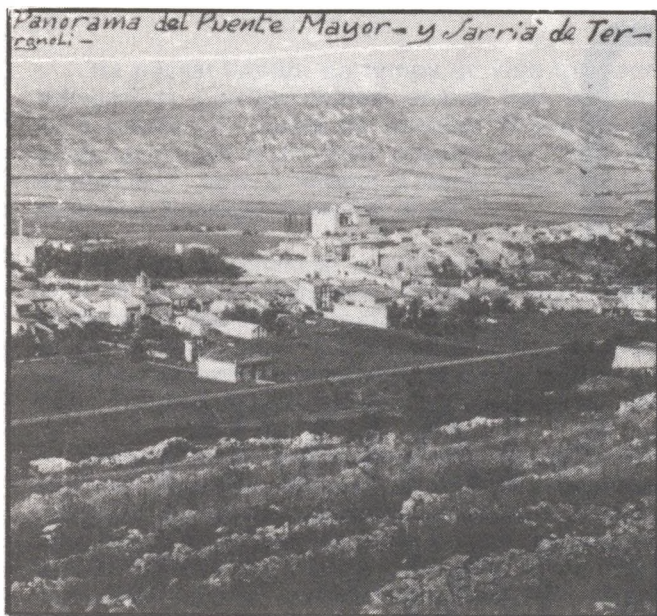
I és que, en aquest país se'n fan de l'alçada d'un campanar.

de GUERAU DE SARRIÀ

Art

VALENTÍ FARGNOLI

Del 10 al 20 de setembre d'enguany, el Consell Municipal de Sarrià de Ter, gràcies a la col·laboració de l'Emili Massanas i de l'Ajuntament de Girona, va oferir a tots els veïns de Sarrià una interessant mostra fotogràfica de Valentí Fagnoli.

En Quim Rodríguez, en el catàleg-presentació diu:

"La constància, dedicació i encert de Fagnoli és un estímul cara a la recuperació del nostre patrimoni fotogràfic. És important que els sarrianencs assaboreixin llur obra, certament subjectiva, però de gran fidelitat documental. Places, paisatges i racons de la nostra geografia catalana són un bell mirall de la personalitat de Valentí Fagnoli".

I, certament, els sarrianencs han pogut gaudir d'unes imatges que despertaven als que les contemplaven records d'uns temps passats.

Astorats, quedem transportats al món de la infantesa per a uns i al de la joventut pels altres, però sempre al món del passat.

Es diu que el temps dóna una patina daurada a les obres, i així ho constatem. Les tonalitats romàntiques i bucòliques de l'obra exposada deixen entreveure un reguitzell d'expressions com:

- No és igual com era!
- Com ha canviat!
- Ja no existeix!

I no existeix, el temps ho ha esborrat, el temps és el que porta el passat i el que destrueix; no podem anar contra el temps, perquè ell va contra nostre, i el que remarquem és el que s'ha perdut, el que no tornarà.

Sarrià no tindrà mai més la plana oberta als camps i a la muntanya, el temps i els homes l'han destrossat.

Valentí Fagnoli, neix a Barcelona el 1885. Després d'una breu estada a l'Argentina torna a finals de l'any 1912 coneixent àmpliament l'art de la fotografia.

Però l'afecció ve de molt temps enrera. Es diu que l'any 1904 va fotografiar al rei Alfons XIII durant la seva visita a Girona.

Fagnoli comença a datar les plaques de vidre i a fer constar el lloc o monument que la fotografia representava a partir del 1911.

Es casa el 1912 amb Rosa Vilaseca, de Maçanet de la Selva, i a partir d'aquest moment desenvolupa una gran activitat fent plaques contínuament de totes les contrades de les comarques gironines.

Realitza diverses exposicions, el 1917 a Tossa de Mar, el 1918 a l'Institut Agrícola Catalán de San Isidro de Barcelona. Premis i exposicions donaran al fotògraf un reconeixement que s'evidencia en els anys vint.

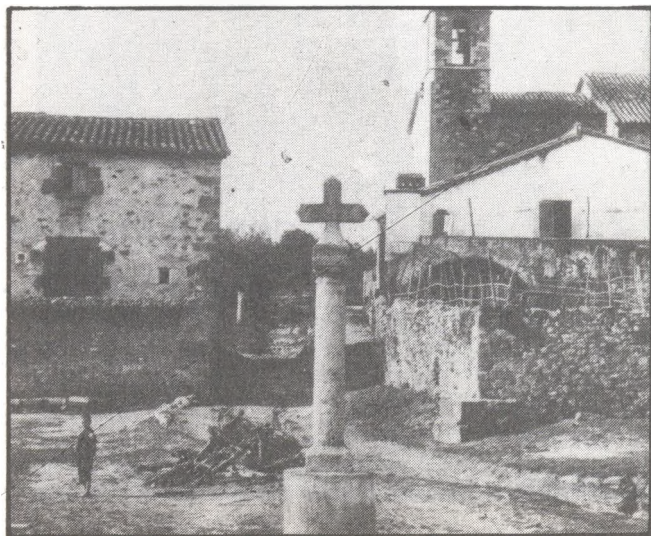
Publicà les seves obres a l'Àlbum Guia de la Costa Brava el 1925, a l'Àlbum de Girona el 1926, a l'Àlbum Meravella i també treballa a l'arxiu Mas.

Les plaques de vidre de Valentí Fagnoli es perderen, gran part, durant la Guerra Civil i altres per les inundacions de Girona, la resta va anar a parar al fotògraf gironí Sebastià Martí.

Valentí Fagnoli va morir el 7 d'octubre del 1944.

Sarrià de Ter, Setembre 1981

RAIMUNDA COLL i BONET

CAIXA D'ESTALVIS

PROVINCIAL

DE GIRONA

* * *

Agència Urbana PONT MAJOR

C/ Pont Major, 20 - Telèfon 20 96 32

* * *

Consell Municipal

NOU CURS, NOVES IL·LUSIONS

Ha passat l'estiu, un temps de vida fugissera i bellugadissa. I arriba l'antítesi, amb el fred, la calma i les acurades —?— ganes de treballar. Normalment, al iniciar una nova etapa hom prepara una "declaració d'intencions" amb la finalitat d'assolir **fites** efectives i objectives al acabar "l'exercici anyal".

Per això, al començar un nou curs, amb una bona colla de dies per endavant, obrim el bagul de les il·lusions per allò de l'oportunitat de tornar a començar. I si Sarrià és un poble —?— fecund en fum i carreteres, també ho és en entitats i institucions: Associacions de Veïns, Parroquial, Escoles d'Adults i de català...

Malgrat tot, no voldria pas que aquest pretexte servís per excusar una manca de solucions efectives al complexa panorama d'activitats a realitzar durant el curs, doncs al Consell Municipal li correspon el paper de COORDINAR en l'aspecte cultural de Sarrià de Ter. Procurarem que la Conselleria de Cultura i Esports, enllaci aquest ordre d'actuació amb la Conselleria de Sanitat per tal de donar i proporcionar el màxim Servei Social a tots els Sarrianeus.

Llavors en l'ORGANIGRAMA DE TREBALL pel CURS 81-82 contemplem la creació de tres Comissions: 1) La Comissió d'Ensenyament, 2) La Comissió de Cultura, 3) La Comissió de Joventut i Esplai. Treballant conjuntament amb la Comissió d'Esports, ja constituïda.

En el primer cas, la Comissió d'Ensenyament, estarà integrada per representants de: Les Escoles d'Adults i de Català, Mestres i Professors.

— Representants de l'Associació de Pares d'Alumnes.
Mestres del Centre d'E.G.B.

A l'hora de redactar aquestes ratlles no podem comunicar-vos encara l'horari definitiu de les classes per Adults i de Català. Sapigueu, però, que les classes ja han començat i que per qualsevol consulta podeu acudir a l'Ajuntament.

A la Comissió de Cultura hi trobem:

- Representants de les Vocalies de Cultura de les Associacions de Veïns.
- Patronat de Pares de Família.
- Centre Parroquial.
- Comissions de Festes.
- Revista "Poble".
- Junta de l'Esplai (Centre d'activitats per la 3.ª edat).

Aquesta Comissió vetllarà per continuar la Festa Major, les Festes Populars i tradicionals —Reis, Carnestoltes, St. Joan...— i les Publicacions d'aquesta Revista.

I després tenim la Comissió de Joventut i Esplai, dedicada al treball amb els més petits i joves de Sarrià, formada per:

- Representants de Joventut i Esplai de les Associacions de Veïns.
- Grup Faula de Teatre.
- Secció de Muntanya de la U.E.S.
- Catequesi de la Parròquia i MIJAC.
- Grup "Els Xics".
- Grups de Joves.

Aquí cal vetllar per l'esplai, les Colònies, els Casals...

Totes les entitats i Institucions estan convidades a presentar una Programació pel proper any en els aspectes remarcats. Tanmateix, us convidem pel proper dijous 15 d'octubre, per tal de presentar tot aquest Pla de Dinamització Cultural 81-82. Manquen persones que aportin idees i suggeriments, la seva crítica o postura i l'esperit de síntesi per treballar decididament en la consecució d'un Poble que tingui tots els ets i uts per anomenar-se així. A treballar, que el temps ens ho dirà.

MATIES MARTÍ
Conseller de Cultura

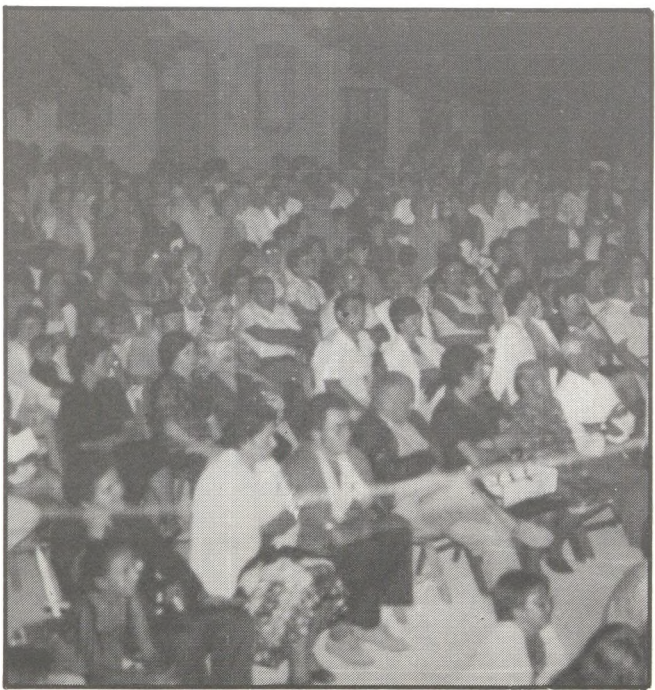

FESTA MAJOR DE SARRIÀ DE TER

enguany s'ha celebrat la Festa Major de Sarrià de Ter els dies 4 al 14 de setembre. Una setmana plena d'actes i celebracions: Sardanes, Balls, Festival Infantil, Cursa Popular, Arrossada, Concert de Música Clàssica...

Esperem que el Poble de Sarrià de Ter hagi trobat en aquests dies de Festa un motiu de diversió, esplai i satisfacció. Cal anar superant barreres de mica en mica, tot participant en la Festa del nostre Poble.

Aquests petits "retalls" de la Festa ens donen una visió dels moments viscuts.

NOTA ACLARATÒRIA:

Aclarim que per un error d'impremta, en els programes a mà que s'han editat des del Consell Municipal, a on tenia de dir: ORGANITZEN: Associacions de Veïns de Sarrià, diu Associació de Veïns de Sarrià. Val a dir que de l'Organització de la passada festa n'ha tingut cura les Comissions de Festes de Dalt i de Baix, integrades per l'Associació de Veïns de Sarrià de Salt, l'Associació de Veïns del Pla de l'Horta, i la U.E.S., respectivament. Amb la col.laboració del Consell Municipal de Sarrià de Ter.

EXTRACTE DE LES RESOLUCIONS ADOPTADES PEL CONSELL MUNICIPAL DE SARRIÀ DE TER EN SESSIÓ PLENÀRIA CELEBRADA EL DIA 4 DE SETEMBRE DE 1981, AL LOCAL DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE SARRIÀ DE DALT.

PRESIDENT

Sr. Joaquim Rodríguez.

CONSELLERS

Sr. Jaume Masó

Sr. Joan Vila

Sr. Ernest Mach.

Sr. Joan Casassa.

SECRETARI PD.

Sra. Raimunda Coll.

- S'aprova l'acte de la sessió anterior de data 13 de juliol de 1981.
- S'aprova l'avant pressupost per l'any 1982 presentat per la Comissió de Govern Local.
- S'acorda demanar a la C.M.P. l'adquisició d'un vehicle destinat a la brigada municipal.
- S'acorda la creació d'una Sala d'Exposicions permanent al edifici de la Casa de la Vila, carrer Major de Sarrià n.º 73, 2.on pis.
- S'aprova l'avant pressupost per l'any 1982, presentat per la Comissió d'Urbanisme.

- S'acorda sol·licitar a l'Ajuntament de Girona la aportació d'aigües potables al carrer Josep Flores i Avinguda de França.
- S'acorda reiterar als Serveis Tècnics de l'Ajuntament de Girona l'actualització del pressupost del projecte d'accessos al centre E.G.B. de Sarrià de Dalt.
- S'aprova l'avant pressupost per l'any 1982 presentat per la Comissió de Sanitat.
- S'aprova l'avant pressupost per l'any 1982 presentat per la Comissió de Cultura.
- S'aprova sol·licitar a les Associacions i Entitats de Sarrià de presentar un programa de subvencions i activitats previstes pel proper any 1982.
- S'acorda aprovar el pla de dinamització cultural presentat per la Comissió de Cultura per l'any 1982.
- S'acorda aprovar l'avant pressupost per l'any 1982 presentat per la Comissió d'Esports.
- S'acorda aprovar el programa d'actuació per l'any 1982 presentat per la Comissió d'Esports.
- S'aprova el pressupost presentat per l'empresa Leonor Roura per l'arranjament del camp de futbol de l'Horta i camp de Futbol de la Rasa.
- S'aprova l'avant pressupost per l'any 1982, presentat per la comissió de Serveis Públics.
 - S'acorda aprovar el pressupost adicional del projecte del Firal II.
- Es donen diverses informacions referents al programa d'activitats previstes per la Festa Major, a la presentació de propostes, a la revista especial, a les normes subsidiàries, al projecte d'urbanització del Pla dels Vinyers i de la brigada d'obres.

Nota: El text complet de l'acta de la sessió pot ésser consultat en el tauló d'anuncis i edictes del Consell Municipal de Sarrià de Ter.

MATITZACIONS A L'ÈXIT "LA FESTA MAJOR D'ENGUANY"

(Escrit anònim, del sector Sarrià de Dalt).

És interessant que es vagin reconeguent les tasques del Consell Municipal, que en definitiva són de tots plegats. Així mateix estic content que recolliu el treball dels nostres Consellers; però m'agradaria puntualitzar el següent:

1.er. — El Consell Municipal és un orgue de Govern per a tot el poble. Els seus membres no treballen per sectors sinó a nivell municipal.

2.on. — La tasca de Serveis Públics a què l'escrit fa referència, de moment ha començat a Sarrià de Dalt, seguint una planificació que esdevindrà per a tots els sectors de Sarrià.

3.er. — La Comissió de Serveis Públics té un responsable, l'esmentat en l'escrit, havent-hi, però, d'altres Consellers en la mateixa.

4.art. — Per acabar, dir que de l'escrit se'n desprén que només hi ha un Conseller a Sarrià de Dalt, i he de pensar també en el responsable de Sanitat Senyor Paco Mera.

Per aquest Consell Municipal, l'esperit de poble queda pel damunt de tot.

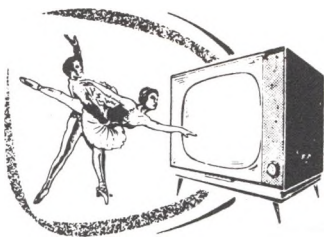
JOAQUIM RODRIGUEZ i VIDAL.

Electrodomèstics

LLUÍS RIBAS

- ELECTRODOMÈSTICS
- OBJECTES DE REGAL
- JOGUINES

Major de Sarrià, 87, 89 i 91 - Telf. 20 72 07
SARRIÀ DE TER

FERRETERIA DOMÈSTICA

Bricolage - accesoris bany

LLORENÇ CABEZAS

Lampisteria, Venda i Col.locació

La Rasa. - Tel. 21 31 40

SARRIÀ DE TER

Banca Catalana
creu que qui ha treballat
tota una vida
mereix més rendiment
dels seus estalvis.

BANCA CATALANA

L'EXPERIÈNCIA LITERÀRIA A SARRIÀ

És important tenir en compte en el treball municipal totes les necessitats col·lectives. I per això creiem ha d'existir un constant avenç entre les tasques d'infraestructura i una política sociocultural.

El Consell Municipal hi aboca esforços i pressupostos, malgrat moltes vegades cal més la iniciativa i organització que la mateixa qüestió econòmica.

Partint del mes cultural i les classes de català s'ha endegat un concurs literari a Sarrià que en aquests moments ja gaudeix d'un bon nombre de participants.

Aquest recull és la culminació d'un programa divulgatiu que dona llum, a partir d'ara, a la creació d'uns jocs florals a Sarrià.

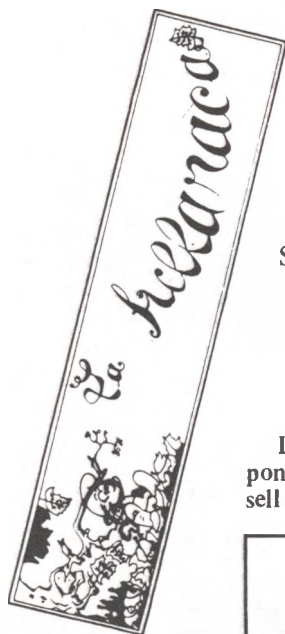
Els guanyadors de les edicions passades ens ofereixen una variada mostra del tarannà dels anteriors concursos.

Esperem la participació de tots.

JOAQUIM RODRIGUEZ i VIDAL
President del Consell

NOTA:

Poden obtenir aquest recull gratuïtament, a l'Ajuntament de Sarrià.

Sarrià

La lluita per la identitat enforteix els pobles

Catalunya i Sarrià com exemples

S'ha iniciat l'expedient de segregació de Sarrià. Després de molts anys de demanar-ho, d'exigir-ho —es pot dir que des de l'endemà mateix de l'annexió a Girona, tot Sarrià ho ha vingut reclamant—, s'acaba de donar el primer pas per a la restitució històrica del nostre poble

L'Ajuntament de Girona, responenent a les peticions del Consell Municipal, de les entitats de

Sarrià i acomplint les promeses electorals de tots els partits que l'integren van aprovar el proposat 11 de febrer l'inici de l'expedient de Segregació de Sarrià i també de Salt. Però ara no vull ni puc entrar en el procés administratiu, ni econòmic, aquest últim possiblement serà la punta de llança a una nova infraestructura subcomarcal o d'influència metropolitana. Solament voldria expressar dues constatacions:

1.—Com ja hem definit des del Consell Municipal, l'expedient de segregació demostra la capacitat de resistència d'un poble davant la injustícia.

2.—Es ara quan la capacitat de futur del poble de Sarrià serà posada a prova.

I aquest camí de lluita per la identitat es dona en tots els pobles que han esdevingut transformats històricament, per l'especulació, que han estat oprimits. Catalunya, com exemple, ha demostrat i encara ho fa, la resistència a la injustícia. Malgrat tot és clar que cal mantenir una lluita constant a fi i efecte d'aprofundir, en el seu cas, les fórmules

autonòmiques i la forma de vida. Esser realment un poble progressista.

Per això, quan diem que és ara quan la capacitat de futur de Sarrià serà posada a prova, pensem amb el paper de les entitats, la vida col·lectiva de les Associacions de veïns per tal de continuar coneixent els nostres problemes i donar-hi alternatives.

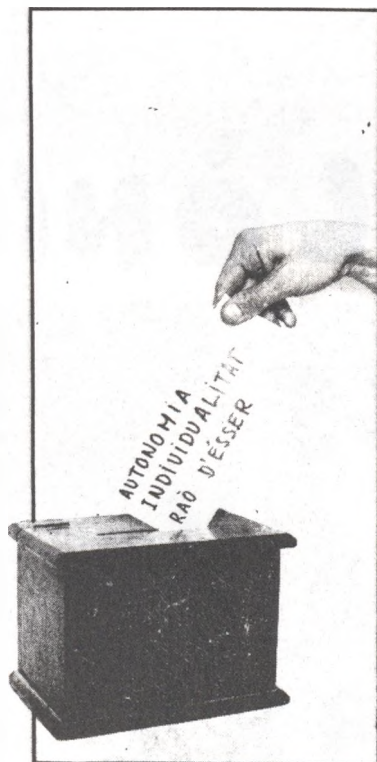
I si alguna cosa ha canciat en aquest poble és la fermesa i l'activitat de tota aquesta munió. Hem volgut que Sarrià canviés i amb aquesta voluntat de superació tots plegats estem aconseguint aquest noble compromís de la vida col·lectiva.

Amb motiu de la celebració del 11 on. aniversari del Consell Municipal transcrivim unes paraules del batlle de Girona pel qui fou el nostre primer president del Consell Municipal Just M. Casero.

‘Hem anat veient i les il·lusions mesurades dels qui volen la recuperació històrica però no s'hi aturen nostàlgicament i esperen alhora satisfer les aspiracions materials immediates d'una població que vol millorar ja la seva qualitat de vida’.

Canviar Sarrià, canviar Catalunya... un repte que ens haurem de guanyar dia rera dia.

Joquim Rodríguez i Vidal
President del Consell Municipal

ESQUEMA-RESUM DE LES COLONIES MUNICIPALS 1981

FITXA DE LA COLÒNIA

* Dies de la colònia: 17-28 d'agost.
Lloc: Rectoria de Granollers de Rocacorba.

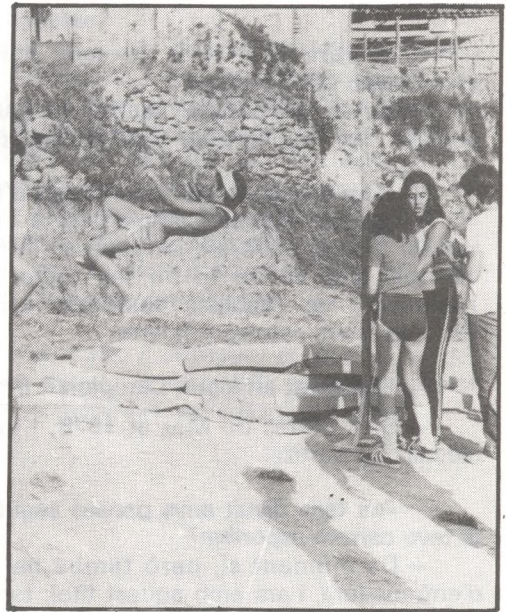
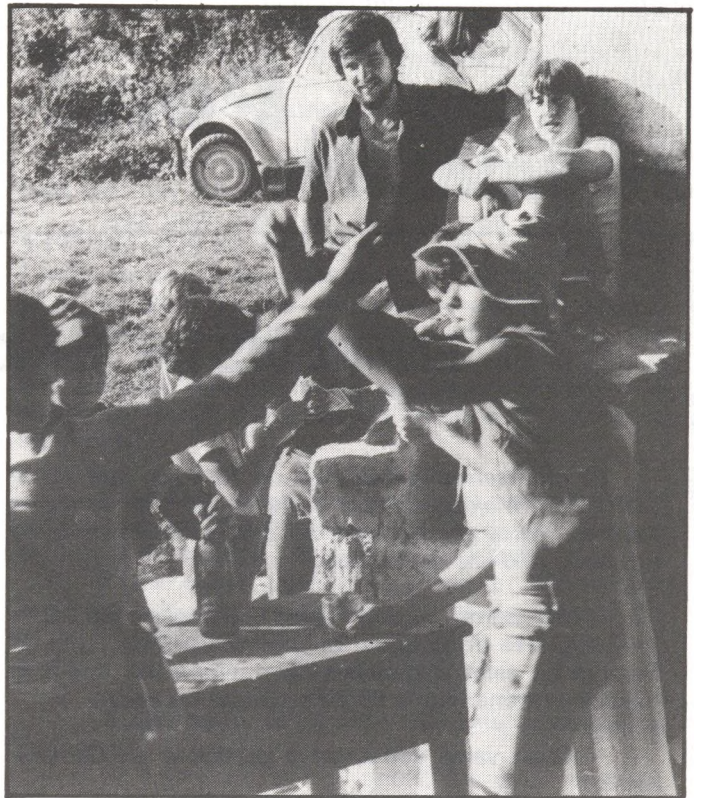
Participants a la colònia:

43	28 nens
	34 nanos
	6 nenes
	1 director de colònia
	7 monitors
	1 cuinera

ACTIVITATS:

Treballs Manuals	<ul style="list-style-type: none"> - Titelles amb plastil.lina. - Treballs de macramé (cinturons, per posar testos) - - Fer barraques a la Font de Gelats. - Confecció d'una revista: <ul style="list-style-type: none"> - Fer escrits. - Picar clixés i tirar-los a multicopista.
Xerrades	<ul style="list-style-type: none"> - Sobre natura (estudi d'animals, vegetació zona de Granollers, estudi plànol geogràfic de la Zona). - Audiosivual sobre Muntanya: Pirineus, Alps, comarques de Girona.
Jocs	<ul style="list-style-type: none"> - Vides (Contrabandistes, La Caravana, Lladres i Policia). - Cistella i Punts. - Jocs de nit. - Jocs esportius (Olimpiades, Futbol-Pista, Voleibol).
Sortides.	- Font d'Oliveres , Font de Gelats i Esquirols, St. Martí de Llèmana.

Pont Major

ENTREVISTA A MONTSERRAT BOSCH

La Montserrat és una noia de 18 anys, que viu al carrer Pont Major, estudia i treballa i des de fa molts anys es dedica al patinatge, havent assolit molts bons resultats. Així ens ho explica:

— **Montserrat, tu quan vares començar a patinar?**

— Ara fa onze anys, al Girona Club de Hockey. Sempre ha estat al mateix club i sempre he tingut la mateixa entrenadora, la Pilar Fernández de Pedro.

— **Quan vares començar a participar en Campionats?**

— El meu primer campionat fou al 1975, on vaig quedar primera. Aquest Campionat el vaig guanyar tres anys seguits.

— **A partir del 1975 i a més dels campionats provincials, con t'ha ant?**

— En els provincials, sempre he pujat al pòdium, sempre, fins avui he estat entre les tres primeres.

— **Com t'ha anat, als Campionats d'Espanya?**

— En els segons Campionats, a l'any 1978 vaig quedar tercera, però ara ja he passat a la Categoria de Sènior, que és on hi ha les millors patinadores nacionals i en aquesta categoria, estic entre elles. Estic entre les catorze primeres.

— **Has estat en algun Campionat Internacional?**

— Sí a Lloret de Mar el 1978, i vaig obtenir la medalla de bronze.

— **Ara tens divuit anys, penses seguir endavant en la teva carrera esportiva?**

— De moment sí, però també he fet un curset d'entrenadora, i ara amb aquest títol, també m'agradaria ésser entrenadora d'algun club, però tot això són projectes de moment, però vaig endavant.

— **Quins projectes tens com a patinadora?**

— En tinc molts. Ara m'agradaria ser seleccionada per anar als Campionats d'Europa, però això és molt difícil, ja he dit que en la categoria actual hi ha les millors patinadores. Penso anar als Campionats d'Espanya i m'agradaria obtenir la medalla d'or en les figures obligatòries, tornar a obtenir el campionat provincial i la Medalla de gran plàta en el patinatge lliure, també als campionats nacionals.

— **Alguna vegada, en la teva carrera, has fet patinatge lliure o de parelles?**

— No, no n'he fet mai, encara que m'hauria agradat, perquè aquesta modalitat és molt bonica.

— **Ara o més endavant, et conformaries amb els Campionats europeus, o t'agradaria anar als campionats mundials?**

— De moment em conformaria amb els campionats europeus.

— **L'inici d'aquest esport, és molt difícil? exigeix molts sacrificis? és molt car?**

— És molt difícil, ja que requereix moltes hores de sacrifici, és una superació constants, diària, de tu mateix, ningú no et pot ajudar. En els seus inicis no és molt car, ja que sols exigeix tenir uns patins. Comença a ser car quan entres en competicions. Llavors la cosa va encarint-se cada cop més. Patins, vestits, i altres estris fan que aquest esport es converteixi en un esport car, i tal com està ara la vida encara més.

— **En quant els campionats, els viatges qui els finança, el Club o la Federació?**

— Mira, si quedes entre els tres primers en els provincials, la Federació et dona una ajuda per poder anar als Campionats Nacionals, sinó tot corre per compte teu i per tant la cosa et surt un xic cara. Als petits els resulta més econòmic quan van als campionats provincials, aquí a la vora. En quant als Nacionals equival haver de viatjar a altres indrets, i per això els desplaçaments són molt cars.

— **Què t'agrada més, el patinatge lliure o el d'escola?**

— M'agraden les dues coses, però en el d'escola sempre he sobresortit més, encara que amb el patinatge lliure t'hi pots recrear i lluir més.

— Dins el patinatge lliure, amb quin tipus de música t'hi sents més bé?

— Entre competicions és obligatori fer-ho amb música clàssica, però en un festival pots triar la música i a mi m'agrada la música moderna lenta.

— Com compagines l'esport amb els estudis?

— Fins ara m'ha anat molt bé, sortint de classe me'n anava a entrenar una hora o una hora i mitja diària, depent. A l'estiu, solen entrenar unes quatre hores, segons els dies. Si ara, que faig C.O.U. veig que puc seguir endavant l'estudi, el treball i l'esport, el seguiré fent, sinó em dedicaré a entrenar els altres o a entrenar-me jo fort els caps de setmana.

— Deixant de banda els viatges, la Federació us subvenciona en algun altre aspecte?

— Als patinadors en actiu, res de res; el Club tampoc fa cap subvenció, però la situació canvia quan ets entrenador.

— Si s'ajudés, creus que l'esport, aniria millor?

— Sí, crec sincerament que sí.

— Si no ho tic entès malament, crec que l'Ajuntament us ajuda deixant-vos el Pavelló de la Devesa, és així?

— Sí, però no hi posa gaire el coll, ens cobra un lloguer molt alt per entrenar, i l'hem de pagar de la butxaca, cosa que crec no hauria d'ésser així. Un altra cosa és que ara va tot destinat a l'esport escolar, a totes hores, sense pensar en els altres esport i esportistes que també tenen el dret d'entrenar i no tenen cap altre lloc per a fer-ho. Això és molt trist; manca una bona planificació. Ens anirira molt bé un local acondicionat, encara que fos per les afores de la ciutat, com per exemple al Pont Major; alhora que serviria per augmentar un xic les poques instal·lacions esportives que té aquest barri, seria sense cap mena de dubtes un altre lloc d'esbarjo i d'activtat per a la mainada.

— Si hi hagués aquí algun local acondicionat, t'agradaria poder iniciar el patinatge amb la mainada del Pont?

— Si m'agradaria? Molt! si hi ha nens i nenes que els agradi, perquè no? Sobre la marxa, si hi hagués

mainada amb voluntat podríem preparar algun festival, i si n'hi hagués amb aptitud del patinatge, perquè no preparar-los pels campionats?

— Cambiant un xic de tema, com creus que està el barri del Pont Major, en quan a activitats esportives?

— Està molt malament, n'hi ha molt poques; fóra del futbol no hi ha res més per la mainada, deixant de banda el curset de sardanes, que no és una cosa esportiva. Si hi hagués una pista coberta s'hi podrien fer moltes més activitats, com el patinatge, per exemple, i d'altres esports, que servirien a la vegada per a donar més harmonia entre tots, endemés es podria fer servir per a moltes coses o activitats no esportives.

— Si hi hagués un local adequat, i se't proposés col·laborar en alguna festa o festival, en quant a patinatge, ajudaries a l'Associació de Veïns?

— És clar que sí, però és necessari un lloc adequat, fins i tot si la pista estigués en bones condicions... Els patins no són cars i crec que podríem fer una bona tasca.

— A part de tu, hi ha algú més que es dediqui al patinatge?

— Solament hi ha dos petits, els quals entreno, són la Lúcia i l'Albert González Llinàs.

— Per acabar, ens pots fer una llista de tots els teus trofeus i medalles?

— Amb molt de gust. Tinc el títol de Campiona Provincial de Debutants; Campiona Provincial de 2.ª Categoria B; durant dos anys 3.ª classificada en els Campionats d'Espanya de 2.ª Categoria B, i en els anys 1980 i 1981 soc tercera en els Campionats Provincials de Patinatge Lliure i segona en figures obligatòries. De medalles he aconseguit: Medalla de bronze i de plata en figures obligatòries, gran plata i gran bronze en figures lliures; bronze, gran bronze i plata Nacionals, i bronze internacional.

Acabada l'entrevista, li desitgem que en tingui per molts anys, i que duri, i —ja sense ella al davant— quan trobi el noi dels seus somnis no li ho faci deixar.

CONTRAPUNTS

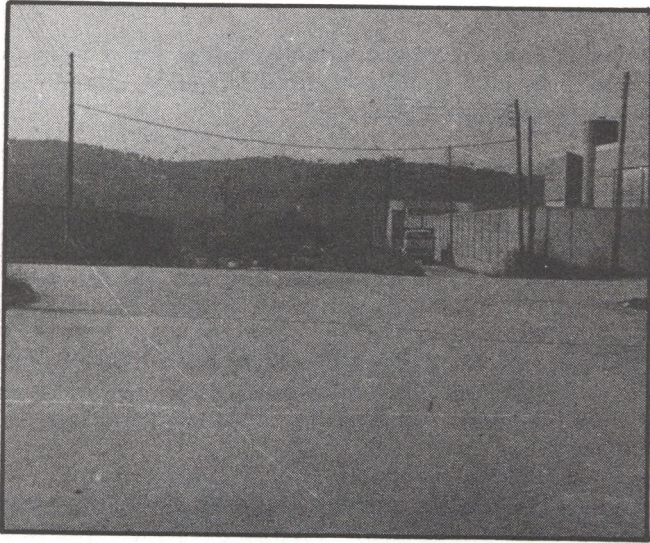
CARRERS PER A PAVIMENTAR.

El dia 15 d'octubre les màquines de l'Ajuntament, tripulades pel Conseller en cap Sr. Joan Paredes, faran l'entrada triomfal al Pont Major, per a començar unes obres promeses un any endarrera. Però si el 15 d'octubre no venen, serà perquè hi ha hagut un malentès, i es tracta de l'octubre del 82.

AIGUA POTABLE.

Per l'estiu del 1982, podrem comptar amb aigua potable els del costat dret del carrer Pont Major. Com que l'Ajuntament de Girona es majoritàriament esquerrà, als que vivim a la dreta ens ho fan passar més magre.

Bromes a part, ja no haurem d'estar més pendents de si plou o si s'espantia el motor, i quan vagi a Ca la Pilar, en Pere em podrà parlar d'una altra cosa.

RIERA DE CAN CAMARET.

També està previst en una fase immediata el cobriment del torrent d'aquest nom, perllongant el carrer Tenerife, fins al morter. Els de Can Sagrera hauran de treure el desguàs de la fàbrica, per on hi buiden les deixalles de pols de marbre i pedra, entre altres, i que les fan anar a sortir d'amagat a sota de la passera que va de darrera el cementiri fins el morter.

PEDRET.

Amb l'enderroc de la casa del riu, quins tràmits d'expropiació ja han estat iniciats, podem anar a Girona més còmodament.

És ara el moment de què es confirmen les possibilitats d'un carril-bicicleta per anar des del Pont Major, Salessians, Escola d'Infermeres i Pedret, fins a la capital.

PISOS VERDS.

S'hauria de fer una acció de força per tal que la Constructora dels pisos dels Salessians deixés en condicions tota l'urbanització del que hauria de ser flamant "Parc Residencial del Pont Major", i no deixa de ser un conjunt de blocs mal fets, deficientes, amb problemes ja des que foren estrenats, sense paviment als carrers, amb voreres ondulants, amb locals comercials convertits en garatges sense accés, amb zones d'esbarjo ridícules, amb rates que puguen al canal, sense llum a l'exterior etc. etc. I el conjunt dels dos-cents quaranta pisos, buidant les aigües negres directament al rec d'en Cases, sense depuradora prèvia, convertint-ho tot en una immensa cloaca a cel obert.

GOMA D'ESBORRAR.

Vaig comprar-me-la expressament per anar esborrant les coses de la llista de problemes de tota mena que té el Pont Major, pensant que la gastaria en un tres-i-no-res, quan el meu batlle feia cartes i bons gestos. Encara no he estrenat la goma, la tinc dinc el plumier, i em malfio de què no la podré fer servir en tot el curs. I si vaig desacertat, cada vegada que la faci servir us ho diré.

JOAN

UNA MICA DE FUTBOL

La temporada 81-82 ja rutlla, i el PONTENC mantenint l'esquema de l'equip de la temporada passada, ha reincorporat a nous jugadors.

A la part de darrera, i com a bon porter, en Pujol, que ja havia estat al club. Actuant en aquests primers partits de lateral dret, en Yañez, procedent de la P.B. d'Anglès, un xicot al que se li veuen qualitats. També a la defensa, comptem amb en Comalada, que no ha canviat gens amb el pas dels anys. En Quico, procedent del juvenil, i en Bubés, de l'Escala, són dos elements de casa, i això s'ha de tenir en compte. Ningú com ells defensaran els colors, se suposa. I al davant, no hi ha canvis. Només es tracta de saber si "l'avi" aguantarà tota la temporada, almenys per a actuar de revulsiu quan els resultats són desfavorables o s'ha de sorprendre a l'adversari. Com a soci em sembla que està ben fet que se'l tingui de suplement, i sinó perquè no feia la pre-temporada en comptes d'anar-se'n de vacances, que per culpa seva no es va jugar el dia del Farners. No vol dir res que l'any passat fes un bon paper, si aquest any no compleix. A més, es tracta d'un jugador de casa, que fa molts anys que juga amb el PONTENC; si fos un de fóra, dels que cada any canvien de samarreta, seria diferent i se'l podria perdonar.

Pero anem pels quatre primers partits de lliga ja jugats i que han donat aquest resultats:

PONTENC 3 - Borrassà 1.
Castellfollit 2 - PONTENC 2.
PONTENC 3 - Salt 0.
Sàbat 2 - PONTENC 0.

SOCI 75

CLASSIFICACIÓ

VILARROJA	4	4	0	0	8	0	8	4
PALAFRUGELL	4	3	1	0	11	2	7	3
PONTENC	4	2	1	1	8	5	5	1
SANT PERE P.	4	2	1	1	6	5	5	1
BORRASSÀ	4	2	1	1	8	7	5	1
CASTELLFOLLIT	4	1	2	1	8	7	4	
P.D.MONTAGUT	4	2	0	2	8	7	4	
ROSES	4	1	2	1	8	7	4	
VERGES	4	1	2	1	5	5	4	
CALELLA PALA.	4	1	2	1	9	9	4	
SÀBAT	4	2	0	2	4	5	4	
TORROELLA M.	4	2	0	2	7	8	4	
BESALÚ	4	1	2	1	3	6	4	
PORT BOU	4	1	1	2	8	13	3	1
SALT	3	1	0	2	4	5	2	2
DARNIUS	4	0	2	2	5	9	2	2
LLANÇÀ	4	0	1	3	2	8	1	3
SANTA PAU	3	0	0	3	2	6	0	2

AUTOSERVEI MASSEGÜ

Passeig S. Joan Bosco s/n.
Telefon 21 57 72
PONT MAJOR

Des de la plaça de l'Om

REFLEXIÓ A PROPÒSIT DE L'OLI ADULTERAT I DE LA MISÈRIA EN EL MÓN.

El desgraciat episodi de l'oli adulterat ha posat sobre la taula una situació terrorífica. Es tracta de la indefensió del ciutadà normal i corrent enfront d'una màquina que ho esclafa tot al seu pas. El ciutadà normal i corrent és un zero a l'esquerra; no compta per a res. Es només una peça d'un engranatge macabre, un engranatge que està al serveri d'una minoria: la dels qui manen, i la dels qui s'eixopluguen sota els qui manen. Si es proposessin fer desaparèixer del mapa el ciutadà normal i corrent, ho aconseguirien en menys de vint-i-quatre hores.

Llegia, no fa pas gaire, que la Unió Soviètica destina el 14% del seu Producte Nacional Brut (riquesa, utilitats, bens i serveis que cada país crea en un període determinat de temps; generalment, s'entén en un any) a l'armament. I també llegia que, fruit de la decisió del President dels Estats Units d'incrementar el pressupost militar, hom preveu que, en el plaç d'un any, hi haurà un milió i mig més de persones sense treball a Nord-Amèrica. Absolutament terrorífic.

Aquest any la Comissió General de "Justícia i Pau" de l'Estat Espanyol, una entitat eclesial que treballa al servei de la pau i la justícia en el món, ha promogut una campanya de sensibilització del ciutadà entorn d'una petició que vol fer al Govern. "Justícia i Pau" pretén que el major nombre possible de ciutadans demani al Govern que, a partir de l'any 1983, destini el 0,7 del PNB (Producte Nacional Brut) a ajudar els Països del Tercer món, els països pobres.

I no és que "Justícia i Pau" s'hagi tret aquesta petició de la butxaca. Es tracta de recordar el compromís que les Nacions Unides van prendre ja fa temps. En concret, l'any 1960 la majoria de Nacions del Món van aprovar la resolució de dedicar l'1% del PNB a ajudar els països subdesenvolupats. L'acord es va adoptar per majoria de vots, entre els quals hi havia el del representant de l'Estat Espanyol. Més tard, l'any 1972, les Nacions Unides van demanar que almenys el 0,7% de PNB fos l'ajuda als Països del Tercer món que els Governos aprovessin amb caràcter oficial. I que la resta, el 0'3% pogués, provenir d'organismes no governamentals, particulars, etc.. L'any 1980 es va tornar a ratificar aquesta resolució, altra volta amb el vot favorable d'Espanya.

Tothom sap que els Països rics es passaran aquesta proposta per un cert lloc —amb perdó. Bé, tots els Països, no. Alguns dels Països Escandinaus (Dinamarca, Noruega, Suècia i Holanda) ho compleixen.

No cal fer-se il·lusions, però. El Govern del nostre País està massa preocupat actualment per l'entrada a l'OTAN, i les consegüents despeses militars que això comportarà. No té temps de pensar en una decisió que va votar perquè tocava.

Si el ciutadà normal i corrent no pren consciència de coses com aquesta, no cal que es queixi dels cent cinquanta morts per l'oli de colza adulterat.

Als Països pobres cada dia moren de fam milers de persones. Als països super colonitzats de l'Àfrica i Llatina cada dia moren centenars de persones, víctimes de les dictadures més feixistes i més brutals.

Si el ciutadà normal i corrent no es preocupa d'això, no cal que es queixi dels cents cinquanta morts de l'oli adulterat.

Hi ha una cosa que el ciutadà normal i corrent ha oblidat o esta oblidant ràpidament. És la solidaritat. El ciutadà normal i corrent parla molt de justícia. Però només per a ell. I no parla de solidaritat amb els qui sofreixen. I això és tragic.

BAR-RESTAURANT

CASA PILAR

Carrer Pont Major, 124 - GIRONA

Panaderia
Pastisseria

Cebriá

Pont Major, 35

Tel. 20 72 35

GIRONA

Angel Vidal i Roqueta

Ctra. Mas Prat - Tel. 42 83 74
SANT GREGORI (Girona)

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS D'AIGUA, GAS, ELECTRICITAT I CALEFACCIÓ.

PORTERS ELECTRONICS * REGATGE PER ASPERSIÓ.

JOSEP PLA i OLIVERAS

Avda. de França, 125 - Tel. 21 33 29
SARRIÀ DE DALT (Girona)

C/. Pare Coll, 4
GIRONA (Sant Narcís)

Esports

FUTBOL-PISTA TORNEIG FESTA MAJOR DE SARRIÀ 1981

Al llarg del mes d'agost es va desenvolupar al Pavelló Esportiu Sarrià-I el II Torneig de Festa Major de Futbol-Pista, sota l'organització de la Comissió Municipal d'Esports (integrada per un membre de cadascuna de les entitats esportives de Sarrià, així com de les A.A.V.V. de Sarrià i pel Conseller d'Esports del Consell Municipal), sota el patrocini del Consell Municipal de Sarrià.

Els partits varen començar a jugar-se el 4 d'agost i va finalitzar aquesta fase prèvia el 28 d'agost.

Les finals es disputaren el passat 8 de setembre, donant-se els següents resultats:

JUVENILS: PONT MAJOR - SARRIÀ DE BAIX 2-1 (0-1)

SÈNIORS: PONT MAJOR - SARRIÀ DE DALT 3-6 (1-4)

A la categoria juvenil el màxim goleador va ésser en Manuel Soto, del Pont Major, amb 9 gols, mentre que a la categoria sènior hi va haver empat de golejadors; tant en Pere Moy del Sarrià de Baix, com en Martí Ribot del Pont Major varen aconseguir marcar 12 gols.

EQUIPS PARTICIPANTS

Categoria Juvenil

C.F. Sarrià (La Rasa)
L'Horta
Campdurà
Sarrià de Baix
Pont Major

Categoria Sèniors

C.F. Sarrià (La Rasa)
L'Horta
El Tresillo Europeo
Sarrià de Baix
Pont Major
Sarrià de Dalt
Torras Hostench
Xilens
Sant Julià
Girona C. de F.

La gent que va assistir als encontres va poder viure partits molt emocionants i va disfrutar, en línies generals, d'un nivell de joc força elevat.

Els dos equips campions. Categoria juvenils: Pont Major. Categoria sèniors: Sarrià de Dalt.

(Foto: Julián Pérez)

FUTBOL FEMENINO

El pasado sábado 12 de septiembre, a las 6 de la tarde, se disputó en el campo de fútbol de La Rasa, una interesante confrontación de fútbol femenino entre los equipos del C.F. Sarria y del F.C. Barcelona.

El partido concluyó con una abultada victoria de las chicas azulgranas que no tuvieron ninguna dificultad en derrotar a las sarrianenses, las cuales demostraron poner mucho más entusiasmo e ilusión y acusaron una falta de rodaje, motivada por la no celebración de una Liga femenina de fútbol.

Antes de la celebración del encuentro tuvo lugar una exhibición sobre el terreno de juego, por parte de las Majorettes de Girona. Acto seguido tuvo lugar un pequeño homenaje del C.F. Sarria a una persona que durante muchos años ha estado llevando una gran labor deportiva con los equipos del C.F. Sarria, y que ahora debido a problemas laborales tiene que marchar de Sarria, esta persona es Miguel Angel.

A parte del homenaje y de la novedad que para muchos representava la disputa de este partido femenino, hay que resaltar la gran cantidad de público que se dio cita en el campo de fútbol, a pesar de que durante gran parte del partido aguantaron estoicamente el chaparrón que cayó sobre Sarria.

**electricitat i
mecànica de l'automòbil**

pont major

c. tenerife, 2 - telèfon 21 64 30
girona

perruqueria
ANGELA

àngela blàzquez i boya

plaça tomàs borau, n.º 4 baixos
telèfon 21 84 08 - pont major - girona

BB
Libreta de ahorro del
BANCO DE BILBAO
*¡un mayor
rendimiento!*
*¡una máxima
seguridad!*
servicio total

BB
BANCO DE BILBAO
Desde 1357

Aprobado por el Banco de España con el n.º 1989

Esports U.E.S

DE SANT MAUR A SARRIÀ

Una altra vegada l'amistad entre dos clubs, la Unió Esportiva Sarrià i el Sant Maur, ha fet que dos equips del Sant Maur vinguessin a Sarrià a fer una setmana d'esport intensiu (Handbol), però, a més, van venir a conviure amb altre gent, a buscar altres costums, a buscar altres maneres de pensar.

Els equips que varen venir, fôren un equip Sènior-femení, i un equip de cadets, que a França se'n diu "Minimes".

L'equip Cadet es va instal·lar a l'Hotel Nord Gironí, menys el diumenge que el passaren a les cases de jugadors i directius de la U.E.S. L'equip femení va passar la setmana sencera a casa de jugadores-jugadors, i a casa d'algun membre de la U.E.S.

RESUM DE LES ACTIVITATS QUE REALITZAREN:

Equip Cadet:

Entrenaments: diari de 10 a 12 (menys Dimecres, Diumenge i Dimarts).

Partits:

Sant Maur - Lloret (a Lloret)
Sant Maur - Sarrià (cadet)
Sant Maur - Lloret (a Sarrià)
Sant Maur - Sarrià (juvenil)

Equip Sènior-femení

Entrenaments: diari de 11 a 1 (menys Dimecres, Diumenge i Dimarts).

Partits:

Sant Maur - Lloret
Sant Maur - Sarrià
Sant Maur - Sarrià

Activitats extraesportives:

- Visita locals del club.
- Visita cultural a Girona.
- Anada diària a la Piscina.
- Sopar de germanor a l'Hotel Nord Gironí.
- Anada tots plegats a una Discoteca.
- Acudir a les activitats de la Festa Major de Sarrià de Dalt.

El dimarts la colònia francesa preparava les maletes, per tornar a París. Molts s'emportaven el record d'una aventura, altres se'n van endur de Sarrià una bona o mala imatge, però pels que se'n van endur quelcom més que una bona o dolenta imatge, quelcom més que una aventura, per aquests l'enhorabona; pels que han trobat una amistad, pels que han sabut conviure amb la família que estaven, i pels que van marxar sabent que deixaven la seva casa, per tots aquests, segur que quan arribin a París podran explicar quelcom més que una imatge, quelcom més que una aventura.

Pels que més vam conviure amb ells i que dimarts no vàrem marxar a París, també hi haurà varietat de coses. Però la més important de totes haurà de ser que francesos i catalans tenim els mateixos problemes, les mateixes inquietuds. Per més que parlin francès, qui no entén un gest? qui no estén una mirada? qui no comprén un sentiment?

Adéu francesos! Hola als catalans!

Esperem que una altra vegada nosaltres podem anar a París.

JORDI RIBERA ROMANS.

HOMENATGE DE LA UNIÓ ESPORTIVA SARRIÀ A FRANCESC GINESTA

El propassat dia 23 de setembre va tenir lloc al Pavelló Esportiu Sarrià-I l'homenatge que va retre la Unió Esportiva Sarrià a Francesc Ginesta.

Abans de celebrar-se l'acte d'homenatge va jugar-se un partit amistós entre ex-companyes del jugador (Blas, Miki, Santi, Agustí, Prat, Vilaplana, Espígol, Ribas, el seu germà Narcís, etc.) i l'equip de provincial de la Unió Esportiva Sarrià.

El partit va resultar molt distret i es varen poder veure jugades i gols de molt bona realització. L'acte en sí va resultar molt emotiu per l'homenatjat, que es va tornar a trobar amb vells amics i companys. Després d'acabar-se el partit, el president del Club va dir-li unes paraules d'agraïment per tots els anys que va estar al servei del club; tot seguit l'Emilín, company i entrenador seu, li va fer entrega, en nom del Club, d'una placa commemorativa.

Cal recordar que en Francesc Ginesta durant 14 anys ha defensat els colors primer del N.S. Montserrat i més tard de la Unió Esportiva Sarrià.

Enhorabona Xicu!

L'equip de ex-companyes, que va participar en el seu homenatge. (Foto Comalat)

LA I.^a LLIGA CATALANA D'HANDBOL

El passat dimecres 26 d'agost, l'equip sénior de la Unió Esportiva Sarrià va jugar el seu primer partit d'aquesta I.^a Lliga Catalana d'Handbol. En el nostre grup els equips que ens han acompanyat han estat: B.M. Granollers i Sant Faust, ambdós equips de Divisió d'Honor; i el Reus Esportiu, de I.^a Divisió Nacional.

L'altre grup estava format pel següents equips: F.C. Barcelona, Divisió d'Honor; G.E.i.E.G, Universitari i Molins de Rei (I.^a Divisió Nacional) i el Sicioris de Lleida.

Pels resultats que s'han donat en tots dos grups, tot fa pensar en un final entre els dos representants catalans a la Divisió d'Honor, el B.M. Granollers i el F.C. Barcelona.

Els resultats que ha fet el nostre equip han estat els següents:

B.M. Granollers - U.E. Sarrià	44-15
U.E. Sarrià - B.M. Granollers	20-36
U.E. Sarrià - Reus E.	26-23
Reus E. - U.E. Sarrià	36-29
Sant Faust - U.E. Sarrià	36-16
U.E. Sarrià - Sant Faust	21-38

Com podeu veure, només 1 victòria i 5 partits perduts.

Actualment es senten molts de comentaris sobre aquesta I.^a Lliga Catalana. Ha valgut la pena que es

jugués? Alguns pensen que hi ha faltat alicient, d'altres que com a pre-temporada ha anat molt bé. Crec que aquesta última opinió és general entre el quadre tècnic del club i la majoria dels jugadors.

Tots aquests partits han servit per a començar el rodatge de l'equip, per veure a quin nivell tècnic i tàctic es troba, per quin cantó flaqueja més i per tant sobre on cal treballar més, quins elements s'han d'incorporar a l'equip i com responen...

L'equip sénior aquest any s'ha remodelat totalment i els jugadors que l'integren són molt joves (la mitja d'edat de l'equip es troba entre els 18 i els 20 anys). Lògicament serà un equip molt inexperimentat, però les ganes i la il·lusió de jugar i guanyar són a dalt de tot. Tothom és conscient de les limitacions que té l'equip i dels problemes que poden passar aquest any, però a base de treball (seguir treballant com s'està fent ara) i de ganes, es pot aconseguir alguna cosa.

En aquesta I.^a Lliga Catalana no s'ha vist el veritable potencial i les verdaderes possibilitats de l'equip, per tant el resultat és el que menys importa, ara ens trobem a dos passos de l'inici de la Lliga Nacional (aquesta és la competició que ens importa més), aquí és on l'equip haurà de desenvolupar al màxim les seves possibilitats. Ja en parlarem més endavant. Cal donar temps al temps; d'aquí tres anys ja ho veurem!

N.C.

LA REGLAMENTACIÓ DE L'HANDBOL CANVIA

Molts de vosaltres haureu pogut llegir en els diaris o bé n'heu sentit a parlar, que des de principis d'agost va entrar en vigència una nova reglamentació de l'handbol (de fet ha estat en aquest mes de setembre quan s'han començat a arbitrar els partits amb la nova normativa). El reglament, lògicament no ha variat totalment, sinó que hi ha hagut unes modificacions, sobretot pel que fa a les sancions disciplinàries i conseqüentment l'apartat "Comportament amb el contrari". També s'han modificat alguns saques (saque d'àrbitre, saque de banda, córner —que desapareix com a tal i es converteix en saque de banda—

Segurament us preguntareu el perquè d'aquestes modificacions. Aquests canvis s'han produït a nivell internacional (i no només a nivell nacional com algú pensa), arran d'un congrés de la I.H.F. (Federació Internacional d'Handbol) que va tenir lloc a Àustria. L'objectiu bàsic és el de tallar tota acció violenta i de molta agressivitat que es pogués produir en el desenvolupament del joc, fet lògic si tenim en compte que a l'handbol està permès el contacte físic home-home.

Amb aquestes modificacions es millorarà alguna cosa? El nivell tècnic i tàctic de l'handbol pujarà? En aquests moments és molt difícil poder afirmar alguna cosa, cal esperar que comencin les diverses competicions i a veure què passa. Una prova que pot ser molt significativa és la celebració dels Campionats del Món d'Handbol del Grup "A", que tindran lloc a Alemanya a finals de febrer -principis de març- del proper any.

(Foto J.C. Codolà)

Aquesta imatge era molt freqüent a totes les pistes d'handbol.

Cal tenir molta paciència i molta comprensió, ja que aquestes modificacions són de complicada assimilació i aplicació tant pels àrbitres com pels jugadors, i pel mateix públic.

(Extracció del Reglament d'Handbol de les noves normes).

ÚLTIMA HORA ESPORTIVA-HANDBOL

En Martí Teixidor, "Mannix" és àrbitre de 1.ª Divisió Nacional. En el seu segon any que exerceix com a jutge dels partits ja ha pujat de categoria. El seu company de parella és en Josep Brustenga.

Només cal felicitar a en Martí per aquest ascens i a tots dos desitjar-los-hi molta sort en aquesta tasca tan difícil com és actualment —i més ara amb les noves regles— l'arbitrar partits d'handbol.

NOVA REGLAMENTACIÓ DE L'HANDBOL

2:1 Per equips masculins i femenins de més de 18 anys, la duració del partit és de dos temps de 30 minuts amb 10 minuts de descans.

4:1 A la zona de canvi no s'admeten més que als reserves, jugadors excluits i 4 directius oficials.

Un dels directius oficials ha d'inscriure's a l'acta del partit com a responsable del seu equip.

5 El porter. Pot passar de mig camp. Queda sotmès, al sortir de la seva àrea, a la mateixa normativa que els altres jugadors de pista.

7:7 Les faltes de recepció no es sancionen.

Nota: Hi ha falta de recepció quan un jugador no aconsegueix dominar la pilota al primer contacte en el seu intent d'apoderar-se d'ella.

8:4 Comportament amb el contrari (Regla 8).

Es prohibeix:

8:4 Bloquejar o dificultar al contrari amb els braços, mans o cames.

8:5 Donar empenta al contrari dintre de l'àrea de porteria.

8:6 Arrebassar o picar la pilota que es troba en la mà o mans del contrari.

8:7 Utilitzar el puny per treure la pilota al contrari.

8:8 Llançar la pilota de forma perillosa al contrari o fer-li amb la pilota una finta perillosa.

8:9 Posar en perill al porter.

8:10 Retenir al contrari, agafar-lo amb un o dos braços, donar-li empentes.

8:11 Llançar-se sobre el contrari corrent o saltant, fer-li la trabanqueta, picar-lo, o actuar de qualsevol altra manera que resulti perillosa.

8:12 En cas d'infraccions greus contra l'adversari, el jugador que comet la falta ha d'ésser desqualificat.

10:3 El saque de centre s'executa des del centre del terreny, en qualsevol direcció, en un plaç de tres segons després d'haver-se ordenat el saque amb el xiulet.

11:4 El jugador que executa el saque de banda ha de mantenir un peu sobre la línia de banda fins que la pilota hagi sortit de la seva mà. No se li permet col·locar la pilota a terra i tornar-la a agafar, ni botar-la i tornar-la a agafar.

13:1 El Cop Franc.

Un cop Franc s'ha d'ordenar en els següents casos:

- a— Canvi antirreglamentari.
- b— Faltes del porter.
- c— Faltes del jugador de camp en l'àrea de porteria.
- d— Jugar la pilota de forma antirreglamentària.
- e— Llançar la pilota intencionadament fora de la línia de banda o de porteria per fora de la porteria.
- f— Joc passiu.
- g— Comportament antirreglamentari amb el contrari.
- h— Saque de centre incorrecte.
- i— Comportament antirreglamentari en un saque de banda.
- K— Comportament antirreglamentari en un saque de porteria.
- l— Interrupció del joc sense infracció.
- m— Comportament antirreglamentari en un cop franc.
- n— Comportament antirreglamentari en un llançament de 7 m.
- o— Comportament antirreglamentari en un saque d'àrbitre.
- p— Execució antirreglamentària dels llançaments.
- q— Faltes greus o repetides.
- r— Actitud antiesportiva.

13:3 Quan el llançador del cop franc es troba en possessió de la pilota en el lloc exacte on s'ha d'efectuar el llançament, no se li permet col·locar la pilota a terra o botar-la i després recollir-la.

13:8 En cas de senyalar-se un cop franc contra l'equip que està en possessió de la pilota, la pilota ha de deixar-se immediatament a terra.

15:2 L'àrbitre central llança la pilota verticalment cap enlaire en el lloc on la pilota es trobava en el moment de la interrupció del joc.

15:3 Quan s'executa un saque d'àrbitre, tots els jugadors, menys un jugador per equip, han de mantenir-se a una distància de 3 metres com a mínim de l'àrbitre central.

Els dos jugadors interessats han de situar-se al costat de l'àrbitre, cadascú pel cantó de la seva pròpia porteria.

16:5 Es pot aconseguir un gol vàlid per mitjà del llançament directe de qualsevol saque o llançament.

16:7 El jugador contrari que retrassa l'execució d'un llançament posant-se massa a prop del llançador o de qualsevol altra forma irregular ha d'ésser amonestat i en cas de reincidència, serà sancionat amb exclusió.

Regla 17— Sancions disciplinàries (Veure quadre a part).

Restaurant = Bar

PLATS TÍPICS DEL PAÍS

La bústia de POBLE

A L'ENTORN DEL PREMI SARRIANENC DE LITERATURA.

Amics del Consell Municipal:

Arrel de la publicació, aquesta proppassada Festa Major, del recull dels premis literaris de Sarrià 1980-81, m'agradaria fer-vos un seguit d'aclariments i palesar-vos alguns punts de vista.

En primer lloc haig de valorar molt positivament el fet que el Consell Municipal s'hagi bonament engrescat a endegar en el nostre poble un Concurs Literari i àdhuc n'hagi previst un premi.

Ara i ací m'agradaria fer unes matitzacions pel que fa a l'organització del premi literari i sobretot pel que fa a les bases mitjançant les quals s'ha fonamentat l'esmentat concurs.

En primer lloc considero important que el jurat el qual ha de tenir cura de les valoracions dels poemes i les narracions que es presenten han de posseir unes nocions una mica potables del que és la literatura i del que és un text literari. Penso que el jurat d'un premi literari, malgrat s'autoanomeni popular, ha de saber mínimament de què va la cosa. És a dir, les persones en qüestió crec que haurien de demostrar un mínim de credibilitat literària, haurien d'estar poc o molt endinçades en el tema, i haver demostrat un "minimum" de sensibilitat, no ja solament artística o estètica, sinó més aviat literària.

En l'edició del premi sarrianenc de literatura d'enguany penso que no s'ha assolit ni tan solament els mínims de serietat i de credibilitat. Ha estat un premi endegat i previst tal com es diu popularment: A la babalà.

Entre altres coses, encara a hores d'ara no se saben positivament els noms del jurat del premi, per bé no obstant que són intuïbles, donat que són personatges del poble.

La qüestió del Concurs de Literatura, crec que no ha estat ni acurada ni reeixida. Una i primera perquè els membres del jurat no s'havien llegit amb deteniment i profunditat les obres presentades a concurs. És més, els senyors del jurat no posseïen còpies de les obres presentades, cosa que ja de per sí és sumament denotativa. Denota que els senyors del jurat es limitaren a llegir pel damunt les obres presentades, com si tal vegada es tractés de la contemplació d'una pintura a l'oli, o de la contemplació d'una bona jugada en un partit d'handbol. Ara i ací tinc les meves sospites les quals em porten a pensar que determinades obres no fóren ni tan solament llegides. Cosa greu,

senyors de l'anònim jurat sarrianenc! La literatura, encara que sigui popular, no és lícit que sigui valorada només amb un senzill cop d'ull, no és ni ètic ni estètic. Les persones que formen un jurat d'un premi literari com a mínim s'han d'haver llegit amb profunditat les obres presentades, i mínimament també han d'estar una mica "a la page" dels corrents i estils de la literatura contemporània actual. Encara que els afeccionats a la literatura en aquest poble siguem poca cosa, crec que les obres s'haurien d'haver mesurat a diferents nivells i amb diferent rigor literari, per bé que es tingués en compte en tot moment la popularitat dels treballs.

Mireu, jo personalment no em posaré mai a fer de jutge o àrbitre d'un partit de futbol, d'una cursa de cavall o altre cosa similar perquè la meva ignorància en aquestes qüestions és extrema i no em posaré mai a jutjar-ho perquè no és la meva especialitat. Amb això prego que ningú es posi en camisa d'onze vares, cal que tothom es posi on li correspon i cal que ningú es dediqui a ocupar terrenys que li són completament aliens o profundament desconeguts.

Un premi literari s'ha de valorar pel que en realitat és, una valoració eshaustiva d'uns textos que són literatura o que tendeix a ésser literatura les obres s'han de valorar pel seu contingut i no valorar la simpatia de la persona que ha escrit l'obra. D'altra banda si hom ha previst un premi de literatura cal preveure concretament les bases per a la presentació de textos. Si el premi en qüestió és per al text, ja sigui narratiu o poètic, que palesi més popularitat, això cal fer-ho notar. L'error personal més greu és que vaig presentar un text literari a un concurs en el qual no se sabien els membres del jurat ni els criteris ni directrius que aquests seguirien. Una gran incoherència per la meua part, incoherència per a un text que no era en el fons ni tan impopular ni tan sofisticat, calla, això sí, haver-lo llegit seriosament i no haver-lo contemplat pel damunt.

Prego ara i adés a l'actual responsable de Cultura del nostre benvolgut Consell Municipal, el meu amic Maties Martí, que tingui en compte aquests suggeriments i punts de vista per la propera edició dels Premis de Literatura de Sarrià. Estic convençut que si s'editen correctament les bases per al concurs i òbviament es donen a conèixer les persones que han de formar el jurat la cosa quedarà molt més correcta. Tan de bó sigui així.

Cordialment. Un desencisat del Premi de Literatura de Sarrià. Ben vostre,

JOSEP BRUGADA i GUTIERREZ-RAVÉ.

SERVEI NEUROPSICOLOGIC

COL·LEGI NACIONAL "MONTSERRAT"

En aquests dies la Junta de l'Associació de Pares d'Alumnes està donant a conèixer el projecte d'implantació d'un servei neuropsicològic a l'escola de Sarrià.

A vegades ens pot venir el dubte sobre l'eficàcia d'un assaig que va estar de moda sobre tot als col·legis privats. Jo mateix vaig conèixer algun psicòleg escolar, fa escassament deu anys, el qual es dedicava a elaborar un "test" cara als alumnes, donava un diagnòstic i aconsellava un tractament. Aspirava a predir un índex o coeficient intel·lectual que, molt sovint, no s'ajustava a la realitat a causa de certs factors que falsejaven les respostes: Retràs en continguts per causa d'una escolaritat deficient, nerviosisme, obcecació momentània o simplement indiferència per part del nen.

Avui, l'equip de psicòlegs intenta treballar seriosament amb els nostres fills fent un estudi en profunditat de l'alumne, convivint a l'escola un temps, posant-se en contacte amb els professors per tal de seguir la marxa del nen, de la seva vida afectiva, social i intel·lectual.

No faran miracles: això és cosa de Déu, però estic segur que treballaran per a descobrir deficiències físiques i psíquiques.

Mestres, pares i psicòlegs, treballant conjuntament amb esperit de sinceritat, podrem detectar possibles inconvenients com poden ser:

La carència d'estímul.

El temor al fracàs.

La inadaptació familiar o escolar i tota la gamma de dislèxies (confusió de lletres), dislàlies (defectuosa articulació oral), lateralitat, descobriment de nens destres o esquerrans, a part del tractament del nen difícil i descobriment del psicòpata.

Amb la revisió mèdica començada el passat curs i que continuarà en el present per tal de conèixer les deficiències sensorials, crec que quedarà complerta l'atenció prestada als nens.

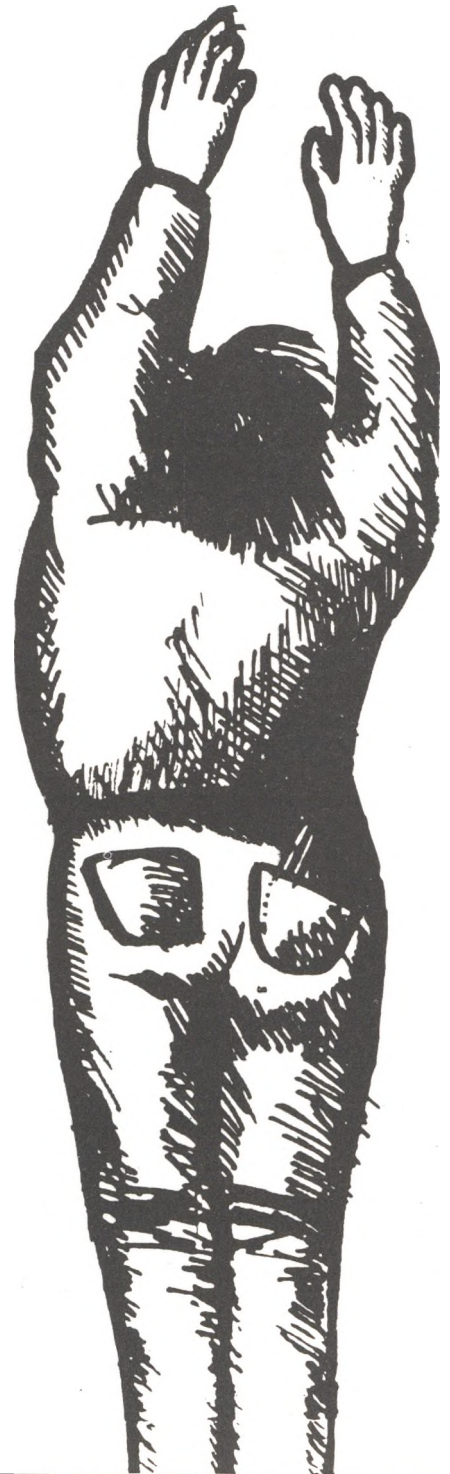
El President del Consell Municipal, amb la seva insistència ha aconseguit interessar-nos a tots, pares d'alumnes i professors. Tot just en aquesta mateixa revista del passat mes de gener, exposava la necessitat d'aquest servei.

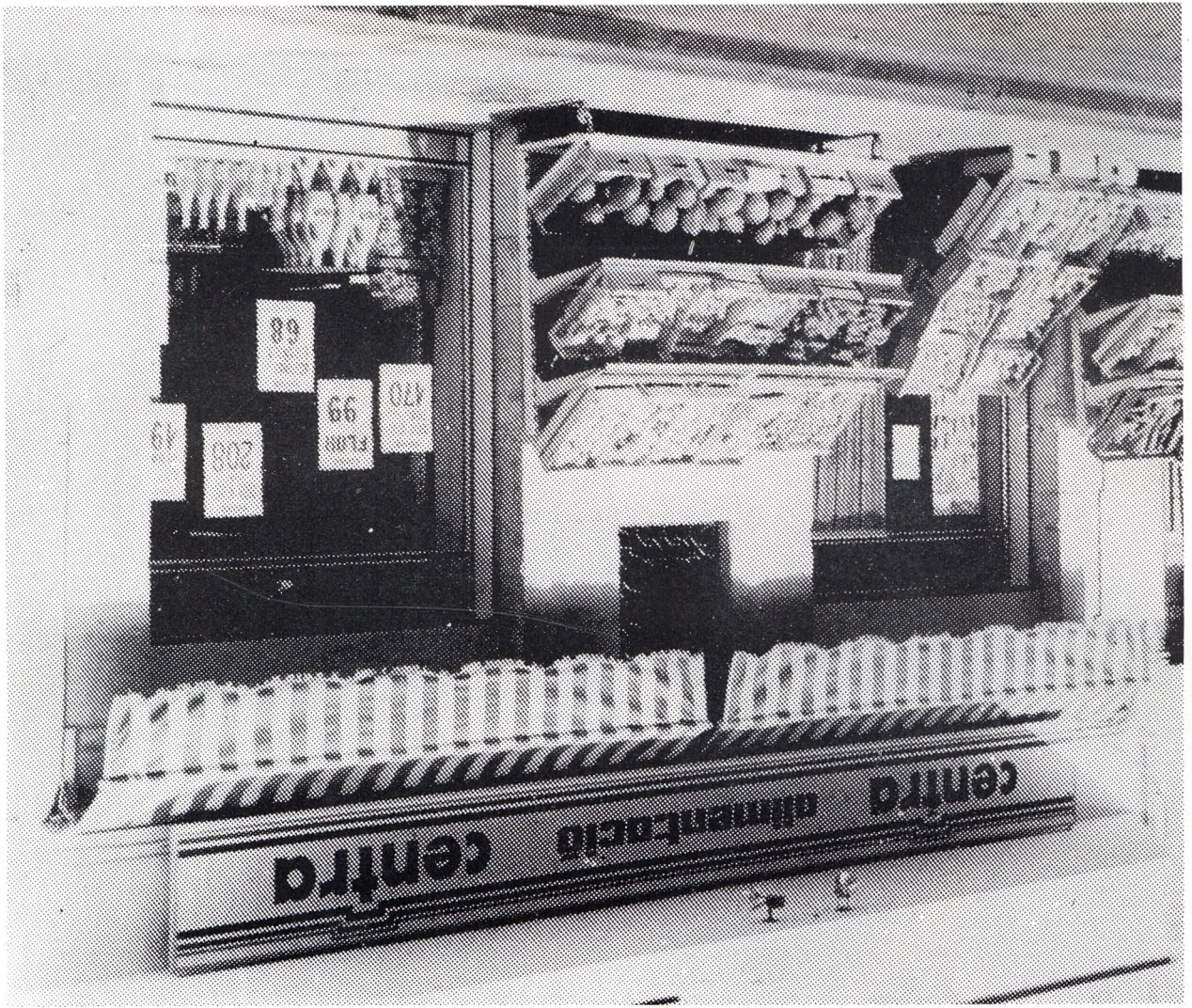
A principi de curs i tractant d'interessar-ne al Cap dels Serveis Territorials d'Ensenyament de la Generalitat em deia: "És un projecte molt ambiciós, el qual,

per la continuïtat de l'esforç i el nombre d'hores d'assistència, no tenim res igual al nostre país ni a les nacions europees més avançades".

Amb l'ajuda de tots penso que serem els pioners d'una empresa que a mi (ho confeso) em va semblar irrealitzable.

ANDRÉS RODRÍGUEZ

ES CENTRA A SARRIÀ

Alimentació Nadal

**"la Caixa"
Cada dia
més
a prop.**

**Més de 600
oficines unides
per teleprocés
al vostre servei.**

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"